

Petra Neomillnerová

ZAKLÍNAČKA LOTA

motto

motto

Petra Neomillnerová

ZAKLÍNAČKA LOTA

Praha 2014

© Petra Neomillnerová, 2008, renewed 2014
Epilogue © Tomáš Němec, 2014
Cover and Illustrations © Lubomír Kupčík, 2014

ISBN 978-80-267-0243-6

Příběhy zaklínačky Loty věnuji zatoulaným
dětem všeho věku, hledačům domova
a všem, kteří se perou, i když jsou biti.

V křiku a bolesti umírá touha
kterou jsem ti daroval.
V tvém klíně a mém nářku...
Protože jsem ti chtěl dát domov i věrnost
ale tys nic z toho nepřijala
Jen jsi ukojila hlad
bezděky roztrhla oponu
a utekla
tak jak utečou toulaví psi
když strhnou laň

Petra

SVC
MOIRE
&
DESMOND

DOMORÉ

Koal6

Nlechawze

Anderna

Pachc

Posensko

Grusscen

Donberg

Bragaw

Beregschef

Kaleswalsky

Ergas

Coty

Temná záležitost

Vysoký muž naposledy máchl sekerou, polínko se rozlétlo a kusy dřeva dopadly na ušlapaný sníh.

„Odnes to do dřevníku, Loty.“

Rozcuchané děcko, které ho až dosud pozorovalo při práci, se ušklíblo.

„Už jsem unavená, Volmare.“

„Já jsem unavenej, děvče, tys jen koukala. Maž.“

Děvčátko, které vypadalo nejvýš na devět let, stáhlo koutky jako vlče, které se chystá kousnout, ale pak se s nechutí sklonilo k třískám.

„Příště radši pomůžu Justovi v kuchyni,“ kápě od krátkého pláštíku padla Lotě přes hlavu a dívka ji netrpělivě setřásla stranou, „je tam teplo a nic po mně nechce.“

„Aby bylo teplo a aby Just mohl vařit, musí někdo udělat dřevo,“ Volmar byl na své sebeovládání pyšný. Pravda, ve Škole bylo hodně žáků a většinu z nich už by zaklínač dávno přetáhl klackem, ale pro tohle děcko měl slabost. Hubatá holka s nepořádně zapleteným copem, ostrým nosem a špičatýma ušima byla pod jeho ochranou. Jeho nůž přeřízl pupeční šňůru, to on ji po porodu držel v náruči...

V hloubi staré pevnosti někdo zabušil na nakráplý zvonec.

„Večeře,“ Lota hodila polínka do sněhu a vyrazila vyšlapanou cestičkou mezi kolnami směrem k hlavní budově.

„Seber to, ale fofrem,“ křikl za ní zaklínač. Jsou věci, jako je náklonnost, bezmála láska, a pak zas jiné, jako například nechat ze sebe dělat vola.

„Seber to, ale fofrem,“ odsekával Volmar slova, když vlekl vzpírající se děcko zpátky ke špalku, a každé ze slov doprovodil důrazným štulcem. „Okamžitě.“

V Lotiných očích se zablesklo. „Nech mě bejt, nech mě bejt, ty špinavej, hnusnej...“ Malé pěsti zabušily do Volmarových žeber a jedna z ran našla i starou zlomeninu.

„Tohle si dovolovat nebudeš, spratku,“ facka odhodila děvče do sněhu, do pobledlé tváře se vpila rudá skvrna a z nosu se Lotě spustila krev.

„Hnusáku,“ děcko se spěšně odkulilo z Volmarova dosahu a sebralo z hranice jedno z polen. „Jestli na mě ještě sáhneš, tak...“

„Tak co?“ Pevná ruka Lotě ovinula krk.

„Co tu vyvádíte, Volmare? Zas jančí?“ Žena, oblečená v přiléhavé kožesíňové kazajce, bez námahy vykroutila děvčeti poleno z ruky.

„Jo.“

„Já ti to říkala, my všichni, ale tys holt neposlouchal, tak trp. A ty plav,“ zatřepala dítětem. „Ještě jednou tě uslyším, jak na Volmara držkuješ, a seřežu tě, že budeš měsíc modrá. Mazej jíst.“

Holčička je naposled přehlédla divokým pohledem a pak se kolem nich prosmýkla za dřevník.

„Přeroste ti přes hlavu, bratře,“ zabodla zaklínačka Volmarovi prst do hrudi.

„Ale ne, Burgo,“ muž v rozpacích zasekl sekeru do špalku a objal ženu kolem pasu. „Je to malá holka, takys byla taková.“

„Takováhle ne, Volmare,“ zavrtěla žena hlavou. „Tohle si její máma uhnala s tím...“ významně se dotkla ucha.

„Je to jen děcko,“ štípl ji zaklínač do zadku. „Jen děcko, Burgo, ať už ho uplet kdokoli.“

„Aby ses jednou nedivil.“

Ne, nebudu se divit. Vlastně se nesmím divit, až Lota udělá něco, co nebude jen obyčejné uličnictví, něco, co smrdí nocí – a krchovem. S takovou jsem ji dal Škole, s takovou jsem ji představil mistrům a konečně, všichni jsme věděli, koho pouštíme dovnitř. Po pravdě řečeno, málo našich žáků má oslnivý původ, ale takovým jako Lota se hned tak někdo chlubit nemůže.

Viděl jsem tu ženskou, hned jak jsem vstoupil do hospody, a dvakrát jsem se podíval jen proto, že jsem si hleděl ukrátit čas před zábavou na hřbitově. Nakláněla se nad vozku, halenu na prsou rozhalenou a sukni vykasanou až pod zadek. To se nevidá ani v zájezdnicích putykách, jako je tahle. Obrátila ke mně hlavu a já pochopil. Oči měla potažené mázdrou, která svědčila o tom, že si pod jazyk sype to nejhorší svinstvo, co se dá

od potulných alchymistů koupit. O tohle zájem nemám, s vysněženými jsou vždycky potíže. Vklouznul jsem za stůl a přemýšlel o leccems, když přistála na podlaze vedle mě.

„Ten čůrák,“ vzlykla a zvedla se na kolena. Nedožalo mě to. Dalo se čekat, že jí někdo dřív nebo později jednu vrazí.

„Zabiju ho.“ No jo, to taky říkávají, poměrně často dokonce i mně. Jenže tahle to myslela vážně. Nůž, který vytáhla zpod sukne, nebyl ani tupý, ani krátký. Její pohyby byly dost zběhlé na to, aby vozku rozpárala jako jehně. Je pravda, že mě neplatí, abych řešil bitky poběhlic a jejich zákazníků, ale chytil jsem ji kolem pasu a nůž jí sebral. Ne, nesešlo mi na životě vozky, ale nemám rád, když pak popravují ženské. Ingolfovi to nevádí, mně jo. Připadá mi to jako zbytečné plýtvání.

„Co blbneš?“ Uhodil jsem ji jen tolik, aby se probrala.

„Neser se do toho.“ Nezastavilo ji to. Byla tak mimo, že ránu ani nevnímala. Vozka za mými zády cosi pokřikoval, ale neposlouchal jsem ho. Táhl jsem vrískající poběhlici ven. Nějaká kaluž se najde vždycky.

Ze strouhy vylezla už trochu zkrotlá.

„Proč jsi mě tam hodil?“

„Aby tě nepověsili, poupě.“ Jako květ zrovna nevypadala, ale i tak byla proti mně mladá. Hodně mladá, ostatně jako každá.

„Pitomče,“ vyprskla, „teď je všechno pryč.“

„Co všechno?“ utřel jsem jí prstem z tváře kus bláta.

„Smážo,“ vzlykla najednou zlomeně. „Není snadný to sehnat, a teď je pryč.“

Neříkal jsem jí, že pořádné „smážo“ by nevyprchalo ani po koupeli ve studené vodě, nemělo to smysl. Brečela. Brečela možná proto, že držet opilým chlapům střízlivá je o hodně těžší než se do tuha naládovat sajrajtem, který jí pomalu rozleptá jazyk i mozek, ale bídu kurvení v bídné knajpě k ní pustí jen zčásti.

„Nechceš se najíst?“

„Jako abych ti to udělala pusou?“ zvedla znechuceně hlavu.

„Ne, aby ses nažrala, holka. Možná že si myslíš, že když do sebe sypeš svinstvo, stačí tě to udržet při životě, ale tak to není.“

„Aha...“ Vstala a zimomřivě si objala ramena. „Hele, co jsi za ptáka? Máš divný voči.“

„Jsem zaklínač.“

„Jo?“ Bez zájmu gestem naznačila podříznutí. „A co děláš v týhle díře?“

„Lovím ghúly.“ Neobtěžoval jsem se lhát, téhle je to jedno. Všechno je jí jedno, když na to přijde.

„Co je to za sajrajt?“

„Pojď.“

V hospodě bylo teplo a koneckonců to tam ani moc nesmrdělo. Víc si našinec beztak přát nemůže.

„Hele, chceš se mnou do postele?“

Vyhlédl jsem oknem ven. Do tmy ještě zbývala spousta času a tahle zábava není o nic horší než jiná.

„Proč ne. Kolik za to?“

Sedla si mi na klín a poprvé za celou dobu vypadala trochu zaujatě. Cítil jsem její studenou mokrou ruku v poklopci.

„Hele, slyšela jsem, že vy taky něco máte,“ zasyčela a pokusila se mi napat jazyk za zuby. Smetl jsem ji z klína.

„To máme, holčičko. Zabílo by tě to.“

„Aspoň ochutnat,“ sklouzla pod stůl a začala dělat to, co děvky obvykle dělávají. Za vlasy jsem ji vytáhl ven.

„Ne.“

Zuby jí zacvakaly o sebe a mně došlo, že se blíží záchvat. Strízlivěla a měla z toho smrtelný strach.

„Pojď na cimru,“ zavrčel jsem a zvedl ji v náručí. „Nebude to pěkný a každej to vidět nemusí.“

♦ ♦ ♦

Nebylo to pěkný. Viděl jsem lidi v téhle klepačce už mockrát, doma ve Škole, a u ní to nebylo jiné. Zvracela, ruce se jí třásly a pot z ní jen lil.

„Svlíkni se.“

„Já teďka s tebou nemůžu...,“ kvílela.

„Vím, že nemůžeš, jen se svlíkni.“

Poslušně si přetáhla blůzu přes hlavu a pak se vymotala z mokré sukně, která se jí lepila ke stehnum. Díval jsem se, proč taky ne. Tohle nebude zadarmo. Cívěl jsem, protože to, co jsem viděl, nebyla venkovská holka. Ano, měla už modřiny a šrámky, ale pořád ještě si zachovala bílou kůži holky, která vyrostla v bohatém domě.

„Jak se jmenuješ?“

„Co je ti po tom?“ Z ničeho nic si přikryla rukama klín, jako by jí jméno připomnělo zapomenuté poučky ohledně slušného chování.

„Nic,“ vstal jsem a hodil na stůl stříbrňák, „nic s tebou nebude, mluvit taky nechceš, co bych tu dělal. A za prachy si kup jídlo, a ne sypaní.“

Zaječela a objala mi kolena. „Nechod' pryč.“

Měl jsem dvě možnosti: Bud' ji nakopnout, nebo si sednout, protože mě držela zatraceně pevně. Přestalo se mi to líbit. Na hřbitově mě čeká smečka ghúlu a tady... nakonec z ní nejspíš vypadne nějaká bajka. Už jsem si dovedl představit jaká. Když se slušná holka spustí, je to horší, než když se kurevského řemesla přidrží děvče, které v tom vychovali. Když se holka z dobré rodiny dostane na cestu a do zájezdních hospod, chová se hůř a hůř dopadne. Jako tahle.

„Jak se jmenuješ?“ zopakoval jsem a odhodil jí mokré prameny hnědých vlasů z tváře.

„Thekla.“ Vyslovila to jako zaklínadlo, které by ji v tu ránu mělo přenést někam jinam.

„To není jméno z chalupy.“

„Nejsem z chalupy,“ odsekla.

„To vidím. Odkud jsi?“ Nejsem žádnéj dobrodinec chudých psů a děvek, ale někdy člověk může pomoci.

„Dáš mi ten prach, když ti to řeknu?“

Tohle zjevně nebyl případ, kdy by má pomoc byla co platná.

„Něco ti dám.“ Přece jen vypadala nejlíp ze všech poběhlic, které jsem letos potkal.

Netečně si utřela tvář sukní a nahá vlezla do postele, kde si přitáhla houni až k bradě. Přiměla ji k tomu spíš zimnice než cudnost.

„Otěhotněla jsem,“ řekla.

„Co?“

„Otěhotněla. Prostě mě zbouchnul.“

Uvelebil jsem se na pelesti, u takových jako ona není možné čekat, že příběh dají dohromady na první pokus.

„Kdo?“

„Můj učitel hudby. Šoupli mě do školy, chápeš?“

Chápal jsem to až moc dobře. Do škol u božíšť rodina většinou nedá holky, které ještě mají šanci se vdát. Thekla určitě nebyla ošklivá, takže to byl ten druhý případ.

„Nebylas panna, co?“

Netrpělivě mávla rukou. „No, nebyla. Vyhodili mě.“

„Z té školy?“ ztratil jsem nit.

„Ze školy taky, ale pak z domova. Přitom se dítě nenarodilo...“

Přicházel jsem tomu na kloub. Děvče, které si ve škole užene dítě s učitelem (a to v těchhle školách žádný mladý neučí) a pak jde na potrat, už nemá pro rodinu žádnou cenu. Pro školu ostatně taky ne, nejspíš museli Thekliným rodičům ještě platit odškodné. Odplivl jsem si. U nás si na nic takového nehrajeme, jenže k nám taky „pokažené“ holky nikdo nevozí.

„A kdyby ses teď vrátila domů, neotevřeli by?“

Řešení by to bylo, pomyslel jsem si.

„Blázníš?“ Odhodila příkrývku a vyřítla se proti mně, jako by mi chtěla zajet prsty do očí. „Nešla bych tam.“

„Proč?“

Vzdorně stáhla rty. „Nesnáším je. Otec líhá s děvkama a moje máma mlčí a píchá.“

„No vidíš, nemají si co vyčítat.“

„Vyšívá, vole,“ usadila mě s hrubostí někoho, kdo chodí s kočími.

„Aha.“

„Mrdám na ně.“ Roztrásla se a já jsem si znovu prohlédl její kůži. Už ztrácela lesk a bude stačit rok, aby Thekla pohasla úplně. Holky do placu pozbývají cenu rychle.

„Tak dáš mi ten prach?“ vyjela na mě.

Váhal jsem. Nesmí se to a navíc ji to mohlo zabít, jenže venku se rychle smrákalo. Když jí to nedám, nebude schopná ani roztáhnout nohy, ani sejít dolů, ani... Bude se tu svíjet a blít tak dlouho, dokud nevystřízliví.

Sáhl jsem do váčku a vyndal fiolu s nažloutlým prachem. Tlumí to bolest a pro člověka bude silný až dost.

„Dám ti tohle.“

Olízla si rty. „Celý?“

„Jo. Je to lepší než to svinstvo, co mlsáš.“ Zatřepal jsem jí lahvičkou před obličejem a díval se, jak září, jak se natrásá, pozoroval jsem její jazyk, který vystřeloval z úst jako hadí. V posteli odvede svou práci a o nic víc mi, popravdě, jít ani nemůže. Tolik času zas nemám a zálohu na ghúly jsem už úspěšně projedl.

„Na co čekáme?“ Stisknul jsem jí stehno a čekal, až se uvelebí na posteli. Natáhla ke mně ruku.

„Nejdřív tu flaštičku.“

Upustil jsem jí fiolu do dlaně a díval se, jak zbožně šňupe. Pak roztáhla nohy. Ušklíbl jsem se.

„Takhle ne. Jestli to spání chceš, budeš se muset snažit mnohem víc.“

Když jsem pak odcházel, usínala. Uměla se snažit víc, než to člověk čeká od holky z nálevny, a možná v sobě měla i něco, k čemu by stálo za to se dostat blíž, ale na kraji Frainu byl hřbitov, ze kterého lezlo něco, co by mělo spíš ležet, a tak jsem nemohl zůstat ležet ani já.

Hřbitov byl tak malý, že jsem ho snadno přehlédl, tím spíš mě udivilo, že hostí tolik ghúlů. Navíc ve Frainu nesídlil žádný čaroděj, mastičkář ani kdokoli jiný, kdo by uměl tahat mrtvé z hrobů. Boty mi vlhly, nic se nedělo a půlnoc už dávno minula.

„Někdo se ožral a spletl si ghúla se sousedem,“ usoudil jsem a zachumlal se do kazajky. Potom to začalo.

Slyšet, jak se odsouvá náhrobní kámen, není nic příjemného. Hřbitov se naplnil skřípotem a já s údivem sledoval, jak se z hrobů dere jeden mrtvý za druhým. Nebyl to pěkný pohled. Ne že bych si potrpěl na upíry, ale ghúlové jsou mnohem horší. Těmhle z lidské podoby ani podstaty nezbylo nic. Lišili se jen výškou, jinak vypadali stejně. Ozubený otvor už neměl nic společného s tím, čím lidé obvykle jedí, mluví a vykonávají spoustu jiných, někdy i velmi zábavných činností. Zimnice mi stáhla břicho, když jsem si vzpomněl na Theklu. Ta svou pusou používat rozhodně uměla. Jeden z ghúlů se na mě zadíval nevidoucícma očima. Možná byl za živa sklepnicí, klidně mohl být, nepozná se to. Větril. Nevěděli o mně, ale mohlo jich být kolem dvaceti. Trochu moc. Vlastně hodně moc. Troulili se k bráně hřbitova překvapivě cílevědomě na bytosti, kterým už červi dávno spořádali mozek. Pak se sešikovali a vyrazili.

Šel jsem za nimi, co taky jiného. Chlad se mi dral pod šaty a dlaně jsem měl vlhké potem. Dávku havrana jsem šňupnul moc brzo, na hřbitově tvrdnul moc dlouho a ghúlové se rozhodně nechovali tak, jak se sluší a patří. Klusali mokřadem za humny a já se táhl v uctivé vzdálenosti za nimi. Chvilku nám ten pochod zabral a pak jsem si s překvapením všiml, že jsem zpátky u hospody. Viděl jsem oprýskanou zadní stěnu stavení a už jsem se nedivil ochotě hostinského nechat mě

přespat zadarmo. Ghúlové si posedali do strouhy i na nízkou muldu za domem a čekali. Ukázněně a ostražitě, tak, jak by je to nemělo ani napadnout. Čekal jsem taky, možná ani ne tak na kořist jako oni, ale na toho, kdo je zavolal. Poslouchal jsem jejich neartikulované žvatlání a žaludek se mi svíjel. Jít z hospody zadem byl tady ve Frainu zatraceně nebezpečný špás a místní o tom museli vědět. Zašklebil jsem se. Věděli a mlčeli, smečka hladových ghúlů ve městě jednomu nepřidá, a co jim bylo do přespolečných. Něco přeče jen, usoudil jsem spravedlivě, jinak by mě nezvali. Něco přeče.

Tiskl jsem se ke kmeni stromu a rozvažoval, co udělám s takovou spoustou zubatců, když se zpoza rohu hospody vypotácel jeden z vozků.

No co, jednomu se nechce, ale musí. Na hřbet ruky jsem si nasypal ještě trochu havrana a připravil se.

Vyrazil jsem zčerstva, ale když jsem se dostal až k chumlu kostnatých údů a vysedlých páteří, došlo mi, že pro vozku pořád příliš pomalu. Neměl už hlavu a ghúlové mu z břicha pilně soukali střeva. Couvnuł jsem. Jeden vozka je nenasytí a pak přijdu na řadu já. Nepotěšilo mě to. Bylo jich hodně a do rána ještě daleko. Jeden z nich obrátil hlavu a podíval se na mě nevidoucíma očima, pak udělal pár potácivých kroků a skočil. Neminul, kupodivu, a to mi připomnělo, že jsem v průseru. Ve velkém, tučném, páchnoucím průseru. Vrazil jsem mu stříbrný meč do slabin a on po mně stekl. Žaludek se mi po těch letech už nezvedá, ale stejně jsem odplivl kyselé sliny. Na víc jsem neměl čas. Přišli další, tiší, ale vytrvalí. Ghúlům nevadí, když zabijete jejich parťáky, nevadí jim nic. Jejich ruce byly všude a příšerně smrděly. Všechno kolem smrdělo. Setřásl jsem cosi, co se zahryzlo do mého loktu, a naslepo jsem sekl mečem do masy těl. Dá se o něčem, co je bezpochyby mrtvé, říct, že to umřelo, chcíplo, pošlo? Prostě padali, jenže ne dost rychle. Se svítáním zmizí, ale to už nebudu stát na nohou, pomyslel jsem si. A jestli mě nestačej sežrat, pojdu na otravu krve. Teče to ze mě všude. Trhnul jsem namáhavě hlavou. Kazajka je na rameni rozervaná a něco se tam bělá. Že by kloub? Odkopnul jsem dalšího z útočníků a přehmátl po meči. Klouzal, pomazaný krví a kdejakým svinstvem. Havran mě ještě nesl v zobáku, ale pocit, že se deru hustým mlázím, mě neopouštěl. Byli všude kolem mě, jejich drápy mi trhaly obličej, tlamy hledaly břicho, kdosi mi visel na zádech. Kurevsky vytrvalá parta, pomyslel jsem si, a pak mi noha ujela po něčem, co klidně mohl být otevřený břich.

Najednou mě přestali rvát, něco je upoutalo, snad křik. Zvednout se ze země dřív, než se vrátí, řval kdosi ve mně, ale šlo to ztuha. Schytl jsem to. Takhle se ghúlové obvykle nechovají, ale člověk se nemá spoléhat na to, že bude vše jako obvykle. Zvedl jsem se na kolena a strnul jsem. Ghúlové teď běsnili u zdi lemující hostinec a z okna se vykláněla Thekla a ječela tak, jak to ženské umí. Ne snad ze strachu o mě, pohled na humna by donutil ječet leckoho.

Rozhlédl jsem se. Zbývalo jich jen šest. Ještě šest, opravil jsem se. Byl jsem schopen stát, a to bylo tak všechno. Nezvládnu je, napadlo mě, Thekla je za chvíli přestane bavit a já tu pojdu. Pomalu se obraceli zpátky, nestvůrní jako strašáci nakreslení neumělou rukou děcka. Ke zdi nebylo daleko a já neměl porušené šlachy. Zatím. Rozhodl jsem se využít toho „zatím“ a přinutil jsem se rozběhnout. Zrychlili taky. Potáceli se proti mně beze strachu. Strach je pro takové příliš složité emoce. Luxus. Záviděl jsem jim. Srazil jsem stranou jednoho z menších a pokusil se vymrstit je za zeď. Pokusil je správné slovo, stimulant přestával působit a já už věděl, že mi krev, která se vsákla do země a do hadrů těch potvor, zatraceně chybí. Hmatal jsem necitlivýma, dobitýma rukama po drolicí se zdi. Chytit se a vytáhnout, nebo mi sežerou prdel. Vytáhnout se a přežít. Kostnaté spáry se mi zaryly do lýtka. Konečně jsem prsty našel hranu a svaly se stáhly už spíš křečí, ale byl jsem nahoře. Pode mnou ghúlové trhali mou botu, ale to už mi bylo jedno. Přepadl jsem na druhou stranu a usnul jsem.

„Mistře, slyšíš mě?“ Otevřel jsem oči. Nade mnou se skláněla vrásčitá ženská a v ruce držela hrnek s něčím, co páchlo jako morový bolák.

„Slyším,“ přihlásil jsem se k životu v hrůze, že se mi to pokusí nalít do krku.

„Konečně.“

Pokusil jsem se postavit, ale kupodivu to nešlo a podlaha se přibližovala zatraceně rychle. Babice mě chytla za rameno, bolest vystřelila až k páteři a já se sebral.

„Co je dneska za den?“ Svinská bolest mi kroutila údy, ale aspoň se mi už nechtělo spát.

„Sobota, mistře. Spals dlouho.“

„To vidím.“ Všiml jsem si, že mám na sobě jen košili. Bába se uškříbla.

„Šaty jsem musela rozřezat, přes rány šly špatně dolů.“

Stehno kdosi zašil tak, jak to šlo. Neuměle. Jizva bude ošklivá, ale co na tom.

„Hodně se to rozchlípilo,“ kývla na mě ženská a obrátila se ke dveřím.

„Počkej,“ zadržel jsem ji. „Kde mám věci?“

„Pod postelí,“ zrozpačitelá. „Hledala jsem v tvé brašně něco, co berete na rány. Máte různý koření, ne?“

„To máme,“ připustil jsem s podezřením.

„Zkusila jsem skoro všechno,“ přiznala rozpačitě. „Neprobíral ses, mistře.“

Sáhl jsem pod postel, vytáhl brašnu a s hrůzou zkontroloval fioly. Byly prázdné. Roztrásl se mi nohy.

„Kdys to do mě nalila?“

Couvla. Nejspíš si všimla, jak jsem zezelenal. „Včera ráno. Řval jsi, rány ti začaly znova krváčet... Je to špatně?“

Znovu jsem si prohlédl rány. „Tos šila ty?“

„Jo.“ To už brala za kliku. „Líp to neumím.“

„To nic.“ Únavou a bolestí bych brečel. „Jen až tu příště půjde k zemi nějakaj zaklínač, tak už mu to všechno pít nedávej. Je velká pravděpodobnost, že by ho ta péče mohla zabít.“

Vyběhla ze dveří tak rychle, jako by byla z naší branže.

♦ ♦ ♦

„Proč jste mi neřekli, že se ti ghúlové stahují za hospodu?“

Přibelhal jsem se o holi dolů a přitáhl putykáře ke stolu.

„Obchodu to nedělá dobře,“ ošil se. „Mohlo by to vypadat, že se tu dějou divný věci.“

„Málem mě kvůli tomu dostali,“ zachrapěl jsem a potlačil touhu ho praštit. „Ale není to hospodou. Je to tím vrškem za ní. Co to je? Stará mohyla?“

„Baba bude vědět,“ vyklouzl od stolu, rád, že je ode mne pryč. „Vizo, mistr chce s tebou mluvit.“

Viza zjevně nestála o další rozhovor, protože se neobjevila, zato dorazil starosta a bodře mě poplácal po rameni. Dalo mi dost práce ho nezabít.

„Tak co, mistře zaklínači, potvory bradou vzhůru a ty jako rybka, co?“

„Leklá,“ zmírnil jsem jeho nadšení. „Co je pod tím vrškem za hospodu?“

Znejistěl. „Pod vrškem? Baba bude...“

„Já vím, vědět. Takže ty, starosta, nevíš nic? Váš rod není odsud?“

Ošil se. „To víš, že je. Přespolní by starostou nebyl, to dá rozum, ne?“
Zdaleka už nevypadal tak křepce jako před chvílí. „Děda říkal cosi o tom, že tady dříve býval zámek a že jeho bába si ještě hrávala v rozvalínách, ale to víš, staří toho namelou.“

„Něco tam je,“ napil jsem se piva a žaludek mi teď běhal nahoru a dolů, „něco tam je a budí to ty mrtvé. Ty,“ kývl jsem na hostinského, „hosti se tu museli ztráct, ne?“

„To jo,“ pokrčil rameny, „proto se taky platí předem.“

Zavřel jsem oči, částečně proto, že se mi zas udělalo zle, a taky proto, abych napočítal do deseti. Zlaté pravidlo našich zákazníků je držet hubu a čekat, jak to dopadne. Většinou to dopadá špatně pro zaklínače.

„Tak proč jste si mě najali?“

Starosta po mně hodil pohledem nevinným jako oči volka. „Když jde člověk nametenej domů, je snadný zabloudit, a potom... zhoršovalo se to.“

Jsem placený za to, abych se snažil věci vyřešit. Usrkl jsem zvětralého piva.

„Odkdy?“

„No, tak půl roku to bude. Co se tu objevily ty poběhlice.“

Někde dole v žaludku mě začal tlačit šutr. „Poběhlice? Když o tom tak mluvíme, kde je Thekla?“

Hostinský se oplzle zašklebil. „Jo, všiml jsem si, žes jí dal lekci, mistře. A asi pořádnou, druhej den ráno se spakovala a přitřela se k někomu na vůz. To víš, pro děvče to není těžký.“

Udělal chlípný posunek jazykem.

„Zachránila mi tím ječením krk,“ zavrčel jsem. „Tys tu těch holek měl víc?“

Pokrčil rameny. „Tři. Nejdřív jsem myslel, že budou obsluhovat. Vozkové jsou rádi, když se kolem nich motá sukně, ale kradly. Tak jsem je vyhnal nahoru a musely za tu cimru platit. Zmizely postupně všechny,“ zaškaredil se. „Práce jim smrdí.“

Nebo si vyšly na humna, pomyslel jsem si, ale na nos jsem mu to nevěšel. Možná vím o magii houby, ale nekromanta poznám. Hospodský na něj nevypadal.

„Musíme na hřbitov,“ potěšil jsem starostu. „Vytahat ghúly a spálit je ve dne. Nejsem teď na tom tak, abych je pobil.“

„Ale dohoda zněla...“

„Zněla, že vám od ghúlů pomůžu, a to taky dělám. Zabil jsem jich dost, moc na jeden malej venkovskej krchov, starosto. Nechtěj, abych znova začal smlouvat o ceně.“

„Nemůžeš...“

„Ale můžu... To, co se tu děje, není v pořádku. Za chvíli vstanou všichni, co tam leží.“

Zmáčkl jsem mu předloktí. „Tvoje máma, tvůj táta, starosto, tvý děti, co umřely, jen co vylezly na svět, ze všech bude to, cos viděl tady za barákem. Chceš to?“

Pobledl. Tohle vždycky zabere. „A co by se jako mělo...?“

„Jednak na hřbitov a kopat,“ našťavaně jsem pohlédl na své odrané dlaně, „jednak za hospodu a taky kopat.“

Hospodského těžký zadek dopadl na lavici, až zasténala.

„Ty víš, co tam leží, mistře?“ zeptal se tiše. Už přestal hrát komedii, už se jen obyčejně bál.

„Vím hovno,“ přiznal jsem upřímně, „ale udělat to musíme.“

„Přes den?“ ujistil se starosta.

„Přes den,“ přisvědčil jsem.

„Pošlu ponocnýho a dva pacholky,“ slíbil mi s úlevou a hospodský pak naplnil sklínky.

Slivovici měl dobrou.

Rád se dívám na lidi, když pracují. Pacholci kopali a já jsem páčil. Není nic příjemnýho najít pod náhrobním kamenem s pečlivě vytesaným jménem rodiny jen slepé spící zrůdy, ale tak to chodí. Pacholci byli natolik zabezdění, že jim to snad ani nedošlo. Ghúlů bylo dost.

Pach pálicího se zkaženého masa se vznášel nad hřbitovem a nad zdí se občas na okamžik objevila dětská hlava. Stačilo kouknout tím směrem a zas zmizela. V zapadlých vesnicích ještě zaklínači budí respekt.

Večer po téhle neradostné práci jsem zašel ke kopečku za hospodou. Stál jsem tam a třásl se. Medailon se chvěl, vlasy na zátylku se mi ježily a země pod nohama jako by se svíjela. Stará země. Tohle není to nejlepší místo pro vesnici, napadlo mě. Možná to nebylo dobré místo už před stovkami let, kdy se vystěhovali původní nájemníci. Možná budilo nejen ghúly, ale i je.

Spal jsem špatně a zdály se mi divoké sny o ženských s rozervanými lůny a tmavookých chlapech. Vzbudil jsem se k ránu mokrý potem, rozlámaný, divně hladový a s jedinou myšlenkou. Vypadnout odsud.

♦ ♦ ♦

Na talíři voněla slanina, snad mě tím hospodský uplácel, abych mu nepodřízl krk za ten podraz.

„Kdy odjedeš, mistře?“

Zašklebil jsem se na něj. Všichni jsou rádi, když jsem ze dveří, na to jsem zvyklý.

„Až starostovi chlapi rozkopou tu muldu za tvou putykou. Vstali by zas, ti ze hřbitova. Něco je budí.“

Hospodský si odfrkl.

„Budí. Lidi to taky budí, a co z toho?“

„Takže o tom víš.“

Zadíval se do rohu místnosti. „Co já? Spíš stará. Ta pořád pyskuje, že je to tu prokleté.“

„Prokleté asi těžko, prokletí bych cítil.“

„Jo?“

Přikývl jsem s větší jistotou, než by se slušelo. Ve skutečnosti vím o prokletích psí štek, ale tohle se mi nezdálo.

„Měli jste tu někdy čaroděje?“ Tohle vlastně není naše věc, na prokletí jsou specialisté v jiném cechu, jenže zavolat zaklínače je levnější. A nejlevnější je, když při řešení drobných obecních problémů zhebne, jako bych to neznal.

„No, měli,“ připustil hostinský. „Cosi brblal, nasypal na haldu sůl, vzal si dvě zlatky a byl v prachu.“

„A pomohlo to?“

„Trochu.“

Co čekat za dvě zlatky. Zvedl jsem se ze židle a rány o sobě daly vědět. Ještě že kopou jiní, zaradoval jsem se v duchu a nechal jsem si naplnit láhev slivovicí. Nejsem čaroděj a nic lepšího proti černé magii nemám.

♦ ♦ ♦

„Hloub.“ Přibelhal jsem se blíž k jámě a nahlédl dovnitř. Kopáč se na mě tupě podíval.

„No hloub.“ Poslušně se rozehnal krumpáčem a já jsem nastavil záda jarnímu slunci. Nešlo to moc dobře. Poledne a nic.

„Mor na to, neštovice a tři kokoty v řiti,“ ponocnému práce moc nevoňela.

„Co je?“

„Co by, mistře. Ty se tu nevohejbáš v díře. Radši bych byl v jiný, to mi věř.“

„Já taky.“ Z rány na stehně mi vytékal hnis a cítil jsem, jak směřuje po noze do holínky. Uvelebil jsem se na převrženém starém jednokoláku.

„Nic tu nejni.“

Zase jsem se zvedl. Když rychle něco nenajdou, přestanou kopat, a to bych nerad. Každý krok mě bolel, když jsem se hrabal na vrchol.

„Tak co, mistře?“ Ponocný se drbal v zacuchaných vousech a s nadějí ke mně zvedal oči, „je tam hovno, co? Zapíchnem to a zaplatíš nám jedno.“

„Ne, udělám kouzlo.“

Zkroušeně sklopil hlavu zpátky ke krumpáči. Kouzla ho zjevně nezajímala. Mě taky ne, a proto jsem nepochytil nic z toho osekaného kousku čarodějného vědění, který se nám ve Škole pokoušeli namlátit do hlavy. Jediné, co jsem si z hodin magie odnesl, je přeražený ukazováček, to tenkrát Hilarovi došla trpělivost, ale jinak... Sundal jsem z krku medailon a pověsil si ho na prst. Tohle mě naučila Burga, která taky moc nadání k magii nepobrala. Když jsem byl kluk, hledala tak na mně zlomeniny, kterých naloví každý zaklínačský spratek požehnaně. Kdyby nade mnou svým medailonem kroužila dneska, klopytal by o rány píd' za pídí. No nic, odkašlal jsem si, aby to trochu vypadalo, a zakroužil jsem medailonem nad rozrytou hlinou. Zakomíhal se na dlouhém řetízku a pak najednou strnul ve vzduchu. Rychle jsem zatnul pěst, aby mi neskouzl na zem; vážil najednou snad cent, táhl mi ruku k zemi, jako by se do ní toužil zavrtat. Schoval jsem ho v hrsti a nožem křížem přesekl hroudu na dvě.

„Tady to je.“

Pacholek se sakra modrýma očima se poslušně přesunul na naznačené místo. Nedostatek představivosti má svoje výhody, já radši couvl, když poprvé kopnul do hlíny. Nestalo se nic.

♦ ♦ ♦

Nestalo se nic, kopáči s funěním odhazovali hlinu a já klímal na káře. Pěkně blběj začátek sezony, už teď jsem dobitej jak samice a do podzimu

je daleko. Zasnul jsem se a v duchu procházel seznam svých stálých ubytovatelek. Se ženskými je potíž, že je na nich každý rok zatraceně vidět, tedy kromě zaklínaček. Těm přibývají místo vrásek jizvy. Právě když jsem si představoval bujnou rozlohu mlékařky Zlaty, vytrhl mě z nemravných představ řev. Křičel ponocný a z ruky mu prýštila krev.

„Co se stalo?“

„Kopnul mě,“ sténal vousatý a vztahoval ke mně ruku. Prostředníček na pravačce visel jen na kůži. Vytáhl jsem nůž.

„Už ti k ničemu nebude,“ zavrčel jsem a zbavil ho prstu docela. „Máte někdo ocílku? Musí se to vypálit.“

Oba pacholci na něm klečeli, když jsem mu na ránu tiskl do běla rozžhavený nůž, a ponocný sebou házel jako v posledním tažení. Poslal jsem ho pak na kořalku a prst hodil přes plot hospodského prasatům. Co jiného taky?

„Jak se to stalo?“

Pacholci jen pokrčili rameny. Byli zvyklí nechávat rozhodování na někom jiném a přemýšlení zjevně taky.

„Tak jak?“ nadhodil jsem na zádech meč. Tomu porozumí každý.

„Ten verk mi sjel,“ přiznal se neochotně ten s modrýma očima. „Kopal jsem a uklouzlo mi to.“

Rukou jsem se dotkl místa, kde se krev vsákla do země. Nebylo by to poprvé, co by dole něco žíznivého čekalo na svou příležitost, ale já už jsem z touhy skákat do tmy vyléčený.

„Kopejte dál,“ zavelel jsem a oni poslechli. V duchu jsem starostovi za výběr pacholků blahorečil.

„Něco jsme našli, pane.“

Teď už jsem nespál, takové nervy zas nemám.

„Co?“ Byl jsem na nohou hned, a na to, že mě baba málem celého ušila znova, tak i na vršku dost rychle.

Pacholek mi podal hlínou obalenou sošku ženy zobrazené v pozici, kterou rozhodně nelze nazvat cudnou.

„Tudle. Je to nějaká běhna, pane.“

Potěžkal jsem věc v ruce, byla překvapivě lehká, nejspíš dutá. Pacholek na mě prostomyslně civěl a mě napadlo, že někdy může člověka vlastní zbedněnost chránit spolehlivěji než meč a čáry.

„Nejspíš,“ usmál jsem se na něj nejlíp, jak umím, což znamená, že jsem mu věnoval pokroucený škleb. S mým obličejem si člověk moc vyskakovat nemůže. Taky jsem mu daroval pár měďáků na pivo, což ocenil mnohem

víc. Díval jsem se za nimi, jak odcházejí, potom jsem s povzdechem popadl krumpáč a vlezl do jámy. Dál už musím sám.

Na některé věci není krumpáč ten správný nástroj. Na dně jámy ležely kusy zetlelého dřeva a v hlíně se rýsovalo cosi jako zeď. Dům, pokoj, možná ložnice, z nějakého důvodu mě napadaly podivné věci. Snad za to mohla ta plastika rozcapené ženské. Přidřep l jsem si a nožem odrýpával kusy zeminy v místech, kde se ukázalo dřevo. Pak kov zazvonil o kov a já z hlíny opatrně vyhrabal malé klíšťky a cosi, co vypadalo jako lžička. Potom násadu se zbytkem něčeho, co před staletími nejspíš byly chlupy. Zmateně jsem se díval na předměty ve své dlani a teprve po chvíli mi došlo, co to je. Toaletní stolek. Líčidla... Najednou jsem před sebou měl obraz ložnice s malým oltáříkem a toaletkou, v posteli těla. Ztuhle jsem se zády opřel o stěnu výkopu, sevřel v dlani titěrné náradí krásy a čekal, až se děj v mé hlavě znovu rozběhne. A potom jsem je uviděl. Dlouhé husté vlasy ležely na nahých tělech jako plášť. Žena obrátila hlavu a její tvář byla taková, jak ji popisovaly bestiáře ve Škole. Úzká, s výraznými kostmi, očima slepce a ostrými zuby, odhalenými v úsměvu. Byla pěkná, nebo se mně, který nekončí s ženskými pod duchnou tak často, jak by chtěl, aspoň tak zdála. Jedna z Temných, „černá“ elfka, nájemnice opuštěného domu. Skoro násilím jsem sen přerušil a s námahou vylezl ven z výkopu. Slunce mi bilo do zátylku vši silou jarního odpoledne a já za to byl vděčný.

Za chvíli jsem byl zas dole. Skoro cokoli, co tu Temní nechali, mohlo být klíčem, který otevírá mrtvým hroby, a může být těžké to najít. Skoro cokoli, takže jsem si bez větší naděje na úspěch ničil ostrí nože hrabáním v hlíně, nadával, vylézal, znova se vracel a znova nadával. Jednou se přišel podívat hospodský, přesvědčený, že jsem se zbláznil a kopu si hrob, pak zas výrostci z městečka, které přilákala zpráva, že jsme v jámě vykopali hroudu zlata. Když se začalo smrákat, vypadli všichni a já konečně našel něco, co mohlo být důležité. Mohlo a taky nemuselo. Ztuhlými prsty jsem ohmatával předmět, který studil, nebo možná pátil, nebo možná... Vylezl jsem z jámy, stáhl si vestu a věci do ní zabalil. Měl jsem toho dost. Měl jsem všeho dost. Ještě jedna noc ve Frainu a pak... Nejraději bych vypadnul už teď, jenže tahle poslední noc je vždycky povinná. Ujistit se, že ghúlové už nechodí. Teprve potom nasednout na koně, tak mě to učili. Dala se do mě zimnice a rozhodně nepolevila, když mi v hospodě řekli, že ponocný už to má za sebou.

Prej otrava, řekla Viza a nepodívala se mi do očí. Nemuselo to nic znamenat, nikdy se mi do očí nedívají, ale tentokrát mi to nepřidalo. Ve vaku mě studila soška roztažené elfky a taky ten velký květ. Tedy, vypadalo to jako květ, květ z lesklého kovu, pokrytý vyrytými symboly. Nelíbilo se mi to. Ani medailonu se to nelíbilo. Tížil mě, jako bych si pověsil na krk kámen a chystal se skočit do náhonu. Večere smrděla spáleninou a kolem mého stolu bylo prázdné. Polykal jsem kaši jen ztěžka a cesta do schodů se mi zdála příliš dlouhá.

„Nesmíš chrápat,“ okřikl jsem se, „musíš kouknout, jestli nechodí.“

Natáhl jsem se na postel v botách a samozřejmě jsem usnul.

Probudil jsem se uprostřed noci s pocitem, že se na mě někdo dívá. V místnosti nikdo nebyl. Dokonce ani za hospodou, u jámy, nikdo nebyl, aspoň nikdo, kdo by byl vidět. Aspoň že ghúlové už tu netrajdají, pogrataloval jsem si v duchu a pak jsem z košile vybalil sošku. Měsíční světlo jí zářilo v klíně a soška jako by ho pohlcovala. Sála ho a bytněla. Pozoroval jsem, jak se hladký lesklý povrch rosí, jako by se žena potila v milostných křečích. Civěl jsem na to jako očarovaný, dlouho, možná až moc dlouho. Oči mě pálily a jazyk dřevněl, o ostatní částech těla nemluvě. Dokonce jsem měl pocit, že žena pohnula pánví, ale nejspíš to byl jen odlesk měsíce, který jí zahrál na roztažených stehnech. Erekcce už byla trochu nepřijemná, zabalil jsem tedy sošku zase do hadrů a vyšel jsem z pokoje. Voda ze studny mrazila na kůži a já byl za to vděčný.

„Je tu klid, starosto, zaplať a já vypadnu.“ Tyhle chvíle, kdy zákazníkovi ztuhnou rysy, nemám rád. Odvedl jsem práci, spoustu práce, a teď zbývalo to nejhorší, otevřít obecní kasu.

„Musel jsem zaplatit kopáčům a ten ponocný...“

Vytáhl jsem nůž a začal si čistit nehty. Někdy to pomůže.

„Zůstala po něm vdova,“ pokusil se starosta hrát s kartou soucitu.

„Hm,“ foukl jsem na něj ztvrdlou kůží okrájenou z palce, „a co já s tím?“

„Viléme, pojď sem.“

Písař, který až doteď okouněl u dveří, horlivě zamával brkem.

„Mám vyspat stvrzenku?“

„Jo a vyplat' tady mistru Volmarovi, co jsme si smluvili.“

Starostovi zvuk počítaných mincí lámal srdce.

„Aspoň že ty potvory už tu nejsou.“

Plácl jsem ho po zádech. „Hlavu vzhůru, pantáto, za chvíli už tu nebudu ani já a ve Frainu bude zase pořádek.“

Jen mávl rukou. „Nic ve zlém, mistře, ale mít tu takovejch ghoulů, nebo jak jsi to říkal, víc, tak nebudem mít na daně.“

„Dvakrát do stejného místa blesk neuhodí,“ utěšil jsem ho lehkovážně a zvedl se od stolu. „A kdyby přece... stavím se tu na podzim.“

„Rádi tě tu uvidíme,“ podal mi ruku spíš z musu. „Rádi, ale...“

„Ale ještě radši mi uvidíte paty, já vím,“ kývl jsem a shrábl peníze. Upřímně řečeno, prásknu do bot taky spokojeně.

„Volmare, srdíčko.“

Se ženskými jsem nikdy problém neměl, ale když se na mě vrhne Delie, pokaždé jsem jak zmrzlá košile. Zase jí bylo o něco víc než naposledy, kdy jsem ji viděl, rozbujelé přednosti jsem málem neobjal a její buclaté prsty mi počítaly žebra.

„Jsi hubenej, tuláku,“ přitiskla mi měkké rty na krk.

„Dobrej kohout nikdy není tlustej,“ oplatil jsem jí štípnutím do rozložitého zadku. „Potřebuju od tebe...“

„Vždyť já vím, co potřebuješ, Volmare,“ přitiskla si mou hlavu na prsa, která mi rázem přetekla přes uši.

„Radu,“ zahuhlal jsem jí do navoněného výstříhu. „Delie, potřebuju odbornou radu.“

„Cos provedl?“

Konečně jsem se vyhrabal z jejího dekoltu.

„Nic, říkám, že je to odborná záležitost.“

„Nakazil ses?“ povytáhla obočí.

„Delie...“

„Já tě znám, přede mnou se přetvařovat nemusíš.“

Povzdychl jsem si, pohodlně se usadil do křesla v jejím přijímacím pokoji a čekal jsem, až se trochu uklidní. Přecházela po silném rudém koberci a její boky se houpaly jako karaka na rozbouřeném moři. No, karaka ne, spíš nějaká větší loď.

Znal jsem Delii už dlouho. Když jsem se s ní seznámil, byla jen oblá, ale za ta léta se poněkud rozrostla. Byla lepší čarodějnici, než vypadala, a nepochybně to byla v mnoha ohledech skvělá ženská, jen...

„Jen se příznej,“ přešla mi laškovně prstem po bradě.

„Přiznám,“ pokusil jsem se ji obejmout kolem pasu, alespoň kam jsem dosáhl. Byla měkká a pěkně voněla.

„Podívej, prdelkej, mám trochu potíže s jednou věcí. Ve Frainu jsem zabíj pár ghúlů a...“

„Pokud si nedovedeš poradit ani s ghúlem, tak řekni, ať ti vrátěj školný.“

„Můžeš mě nechat domluvit, Delie?“

„Jistě, mistře.“

„Něco je tahalo z hrobů. Nechal jsem rozkopat takovou muldu na místě, kde se scházeli, a našel jsem, no, ukážu ti to, jo?“ Vstal jsem a ze sedlového vaku vytáhl sošku i květ, obojí zabalené ve špinavých košilích.

„Co to je?“ ukázala na balíky štítivě.

„Uvidíš.“

„Srdí to jako něco, co leželo na skládce.“

„To jsou ty košile...“

Nespokojeně stáhla rty a zatleskala. Služka přiběhla hned.

„Příprav lázeň, mistr zaklínač se tu ubytuje... na delší dobu,“ dodala s významným pohledem.

„Deli, ne, nemůžu. Hele...“

Služebná zas odklusala a čarodějka mi těžkým pozadím sedla na klín.

„Můžeš, ale nechceš, v tom je potíž. Tak co to máš za poklady?“ zeptala se pak prakticky a zvedla se, sošná a trochu moc majestátní vedle titěrného nábytku.

„Sošku,“ vybalil jsem elfku, „a tohle. Možná je to kytka, možná pečeť, nevím.“ Můj medailon se zase cukal. „Každopádně je to divný. Když jsem si to ve Frainu v noci prohlížel, zdálo se mi, že ta socha pohnula zadkem, je to možný?“

Zvážněla. „Nejspíš je. Ty věci patřily někomu, kdo věděl, jak s nimi zacházet. Temným.“

„Já vím.“

„Stalo se ještě něco divného?“

Vždycky mě prokoukla. Vypadala požívačně a lehkovážně, ale dokázala neomylně vycítit lež, strach, vztek, nemoc i zradu. Nejspíš proto si žila tak dobře bez velké námahy. Báli se jí.

„No, ehm, jo. Když jsem byl v tý díře...“

„Bez drastických podrobností, Volmare, srdíčko. Nejsem žárlivá, ale...“

„V tom výkopu. Prostě, když jsem byl v tom výkopu a hledal jsem tam tyhle věci, měl jsem vizi.“

„Ty?“ usmála se pochybovačně.

„Já. Zdálo se mi, že vidím párek Temných, jak tam v posteli, která zřejmě na tom místě stávala, no, víš, šoustali tam.“

„Volmare...“

„No, chtěla jsi vědět, jestli se nestalo něco divného. Tohle divný je. A taky ta soška ženský sála měsíční světlo.“

Delie mě objala, znenadání, zato silně a nečekaně mateřsky.

„Hraješ si s věcma, kterým nerozumíš, zaklínači. Měls to nechat v hlíně.“

„Nemohl jsem, to městečko by ghúlové za chvíli sežrali. To ona je budila?“

„Ne, spíš ta pečeť. Když jsi viděl ten pár, nevíš, co dělali pak?“

V místnosti se setmělo, ale ani jsem to nevnímal.

„Nevím, byl to mžik. Ona se zvedla na lokti, podívala se směrem ke mně... No a pak mi došlo, že musím z jámy ven.“

„To ti došlo dobře, poklade. Dám to zatím do laboratoria, ty se jdi vykoupat.“

Chtělo se mi jí vyhovět, chtělo se mi už na všechno zapomenout, ale zdravý rozum mě varoval.

„Ještě jedna věc. Byla tam jedna holka, která mi zachránila život, taková podivná děvka, po vrch nacpaná nějakým svinstvem. Druhý den potom, co jsem bojoval s ghúly, zmizela. Možná ji sežrali, ale neřekl bych. Spíš...“

„Děvka?“ Delie měla najednou hlas jako rampouch. „A jak ti ta panenka pomohla?“

„Viděla z okna, jak mně dávají kouř, a začala ječet.“

„To bylo velmi duchapřítomné, opravdu.“

„Mně to pomohlo,“ řekl jsem po pravdě.

„Poběhlice,“ ušklíbala se, „nic jiného vás, chlapy, nezajímá,“ a já jí ani nepřipomněl, že u ní žádný podomek nevydržel déle než rok, protože z každého už po pár měsících služby padaly gatě. Čarodějnice byla náročná... a potrpěla si na pořádnou práci.

♦ ♦ ♦

„Del...“

„Uhm?“

„Delie,“ pokusil jsem se ohleduplně vyprostit zpod jejího těla, „budu muset...“

„Lež,“ zavrtěla se na mně.

„Musím, nebo se pochčiju,“ odložil jsem ohledy a nadzvedl ji.
„Vyčůrat a pak vzít kramle, jako bych tě neznala,“ odvalila se ze mě milostivě a přitom si mě měřila tmavýma očima. Má černé vlasy a neuvěřitelně světlou pleť. Nedalo mi, abych si nezkusil představit, jak by vypadala štíhlá. Já ji takovou už nezažil.

„Hned jsem zpátky,“ slíbil jsem a vypadnul.

Když jsem se vrátil, ještě pořád ležela tak, jak jsem ji opustil, rozkošnic-ky rozvalená v posteli. Otevřela oči a důkladně si mě prohlédla.

„Ty jízvy jsou příšerný.“

„Patří to k řemeslu,“ odsekl jsem.

„Příšerně zašitý.“

„Šila to nějaká venkovská babice.“

„Opravím to.“

„Budeš to párat?“ Ve skutečnosti se mi představa, že se bude vrtat v sotva zahojených ranách, moc nelíbila.

„Nebude to bolet,“ ujistila mě.

„Bolest mi nevadí.“

„Vadí, všichni chlapi jsou ufnukaní.“ Přitáhla mě na postel. „Lehni si a drž,“ přikázala. Zvrátil jsem hlavu do polštářů. Nebyla by s ní řeč, dokud neudělá, co chtěla. Držel jsem a nakonec byla přece jen jemnější než ghúlové.

Služebná postavila na stůl mísu s nádivkou a jídelnou zavoněla šalvěj.

„Jak můžeš tolik sníst a zůstat hubenej?“ povzdychla si Delie závistivě.

„Snadno, v zimě moc jídla nemáme.“

Nespokojeně potřásla hlavou.

„Proč tu nezůstaneš?“

Mlčel jsem a cpal se nádivkou, je to tak rozumnější.

„Tak proč?“

„Dobře víš, že to nejde, Del. Škola, cechovní slib a tak... A vůbec, za chvíli bychom si šli na nervy.“

Oči jí zledověly. To se mi nehodilo, potřeboval jsem její pomoc víc než kdy jindy. Utřel jsem si pusou.

„Del...“

„Jdi ode mě,“ odstrčila mě. „Myslíš si: Stará ropucha ho tam bude mít a kývne na všechno. Zbavíš se tu blech, olížeš rány a potáhneš zas dál. Za jinýma... za hubenýma zaklínačkama doma, za vrískavou děvkou! Vypadni!“

Je bezpečnější vypadnout, když se Delie zlobí, ale pořád tu byly elfské sošky.

„Když mě tu nechceš jako ženská, pomůžeš mi aspoň jako čarodějnice? Nevím, co s tím zatraceným elfským krámem, a ve Frainu to budilo mrtvý. Deli, dobře víš, že my zaklínači tohle neděláme.“

mlčela dlouho, ale pak kývla.

„Máš pravdu, vy zaklínači tohle neděláte.“

Když jsem se znovu posadil ke stolu, podíval jsem se na ni. Měla tvář mokrou od slz.

Deliino laboratorium bylo rozlehlé a puntičkářsky uklizené. Ona sama na pořádek nebyla, ale měla lidi... zkrátka na všechno. Možná měla smůlu v tom, že i já si připadal jako jeden z jejích lidí.

Sošky ležely pod poklopem z broušeného skla. Zvedl jsem obočí.

„Pod sklem?“

„Nejen pod sklem, naivko. Taky pod několika vrstvami kleteb. Trvalo mi hodiny, než jsem to aspoň uspala.“

„Aha.“

Pohrdavě si odfoukla. „To není jako omotat ty krámy do špinavé košile. Ostatně, byla to ta nejpitomější věc, kterou jsi mohl udělat. Teď tě to zná. Dals jim volt.“

„Deli, soška mě zná? Soška?“ Mágy nechápu.

Sevřela rty. „Jsi idiot, Volmare. Chtěla jsem ti to říct už dávno, ale...“ Popotáhla nosem.

Nesnáším ženský pláč, naše holky brečí, jen když k tomu mají dobrý důvod.

„No tak,“ objal jsem ji kolem ramen a zachumlal se do její hrudi jako do peřiny.

„Až tě zabijou...“

„Co?“ Peřina nepeřina, o zabíjení jsem neslyšel rád.

„Jednou tě zabijou, při téhle práci, a pak se zblázním.“

Já na tohle nemám povahu a Delie postavu, ale zkusil jsem ji upokojit na laboratorním stole. Kupodivu to fungovalo.

„Teď už mi řekneš, co s těma zatracenýma verkama?“

S čarodějnici se musí jinak než s holkama ze Školy, ale přesto už mě to začínalo zmáhat. Mám svoje roky.

„Řekla bych ti to i bez toho,“ věnovala mi vlahý úsměv a pak ukázala na poklop.

„Máš dvě možnosti. Buď to tu nechat a já to nějak pohrbím, nebo to vzít s sebou.“

„Asi pohrbít, ne?“ nadhodil jsem. Delie se tvářila vážně a mně se ani v nejmenším nechtělo táhnout ty krámy s sebou.

„A co když je po tobě budou chtít?“

„Kdo?“

Připadalo mi, že to čarodějka trochu přehání.

„Majitelé.“

„Del, vykopal jsem to ze země, kde to leželo kolik stovek let.“

Přitáhla mě k sobě za rukáv. „A co je pár stovek let pro temného elfa, ty jelito?“

Zarazil jsem se. „Mohli to přece vykopat sami.“

„Třeba nemohli,“ pohodila hlavou. „Nepřicházejí tam, kde žijí lidé. Nestoupili by na pošpiněnou zem. Jsou to...“

„Jo, přepjatí idioti s frňákem nahoru. Del, pokud by něco chtěli, víš, co by dostali?“

„Oni to, co chtějí, a ty bys potkal zubatou,“ okřikla mě. „A netahej na mě šavli, na to nejsem zvědavá.“

„Ne!“ zašklebil jsem se kyselé. „Tak co mám teda dělat?“

„Jít na pivo. Budu mít práci, u které tě rozhodně nechci.“

Něco v její tváři mě zarazilo.

„Je to nebezpečný, Del?“

„Padej,“ zachraptěla. „Jsem dost stará, abych se o sebe postarala sama.“

Když jsem se vrátil z hospody, ještě v posteli nebyla. Čekal jsem a nakonec jsem usnul oblečený v křesle. Probudilo mě, až když se mi Delie pokusila zout boty.

„Pust, magore.“

„To jsi ty? Myslel jsem, že...“

„Že ti kradu boty.“

Obličej měla skrytý v šeru.

„Stalo se něco?“

„Nic.“

Zvedl jsem jí bradu. Tvář měla ztrhanou a šedou.

„Del, co se děje? To ty elfský krámy?“

Opřela se o mě těžkým měkkým tělem.

„Jo, ale zvládla jsem to. Mělo by být bezpečný s tím cestovat. A teď pojď do postele, dneska bych se v ní sama zbláznila.“

„Tak co se děje?“ Delie obvykle září, ale ten den byl na ní vidět každý odžitý rok.

„Co se děje, Volmare? Ty věci, které jsi přivezl... musejí elfům chybět. A jestli jim nechybějí, tak je to zatraceně horší, než jsme předpokládali. Chápeš to?“

„Ne,“ odpověděl jsem po pravdě. „Nechápu a nechci řešit Temný. Potřebuju jen vědět, co s tím a jak moc jde o hubu.“

Povzdychla si. „Hodně o hubu. Když si pro to přijdou, prostě jim to dej a klid se. Stáhni ocas, Volmare, a zdrhej. Nedokážeš se jim ubránit.“

„Jsou to elfové, ne?“ zakousl jsem se do jablka. „Není zas tak těžký zabít elfa.“

„Tihle jsou jiní.“ Vytáhla ze zásuvky knihu a důležitě se na mě podívala. Ošil jsem se, připomínalo to Školu. „Budeš mi předčítat?“ zasmál jsem se kysele.

„Jo. Poslouchej... Za hranicí lidského vědění, za světem, je ještě jeden svět, který mohou navštívit jen osoby bohy nadané a setkat se tam s těmi, kteří...“

„Del, nejsem osoba bohy nadaná, takže se s nimi asi nikdy nesejdu. Je nutný číst dál?“

„Jistěže je...“ Zatvářila se opravdu podrážděně. „Když tě budou chtít najít, najdou tě. Tak mlč a poslouchej...“ Nadechla se. „Těmi, kteří jej obývají. A pak jsou tací, kteří bloudí mezi oběma světy, protože jejich touha je naléhavá a ani jeden ze světů ji nemůže ukojit. Takových je nutno se strážiti nejvíc. Pochopil to?“

„Ne.“ Dostal jsem vztek. „Podívej, znám elfy. Dokonce jsem s pár elfka-ma i spal. Nebloudí mezi světy, blouděj v noci našňupaný po lese a dá se s nimi těžko vyjít, ale to nic neznamená.“

„Ti, kteří tu zůstali.“

„Co zas?“

„Ti, co tu zůstali. Ale ti, o kterých se tu mluví, odešli, nebo se možná jen pokoušeli odejít.“

„Nebo jen šňupali silnější svinstvo.“

„Volmare!“

„Deli, prostě tomu nevěřím, no. Ale dobře, když chceš, jakmile to po mně někdo z nich bude chtít, dám mu to, spokojená?“

„Ty odjíždíš?“ zeptala se podezřívavě.

Kousl jsem se do jazyka. Vypadnul bych rád, ale věděl jsem, že s takovou zprávou musím opatrně. „No, za pár dní bych měl zvednout kotvy, ve Škole mají vždycky řeči...“

„Neříkals, že jsi tam zástupcem představeného?“

„Představené, holčičko, představené, to je o dost horší.“

„Nezamlouvej to. Jedeš. Poznám to na tobě. Takže zítra, nebo až v pondělí?“

„V pondělí?“ zkusil jsem.

Semkla rty, ale nic víc. „Dobrá.“

„Víš, Del, napadlo mě, jestli by to třeba nešlo prodat, možná u vás v cechu. Kupujete přece všelijaká...“

Rána byla skoro jako od chlapa. Delie do mě mlátila pěstmi a ječela jako pominutá. No, možná by bylo lepší odjezd uspíšit.

„Neprodáš to.“

Už jsem byl v sedle a roztržitě jsem přikyvoval naléhavému Deliiu hlasu.

„Neprodáš to, jestli nechceš skončit jako ten ponocnej. To nebyla náhoda.“

Možná jsem udělal chybu, když jsem jí vyprávěl o Frainu tak podrobně.

„A kdybys potkal tu holku...“

„Jasně, dám si pozor, abych sem příště něco nepřitáhl, to mi nemusíš připomínat. Del, já si tě opravdu vážím.“

Zasyčela, až se kobyla pode mnou začala plašit. Delie se dnes vyšvihla do šatů nedefinovatelné barvy, něco mezi švestkou a kosem, o kterých si myslela, že ji dělají štíhlejší. Možná dělaly, ale pořád jí byl zatraceně kus.

„Ne kvůli tomu, ale proto, že to místo dokázalo člověka ovládnout a ona tam byla. Možná tam chodila, nebo...“

„Nebo si tam tahala chlapy,“ doložil jsem ohromeně. Bůh ví, co to elfské harampádí vlastně potřebovalo k životu.

„Třeba... Volmare, s elfem si dáš pozor, ale s ní skončíš ve vodorovné poloze jedna dvě a pak...“

„Budu na to myslet,“ zastyděl jsem se najednou a vyprostil nohu ze třmenu. „Del, dlužím ti hodně,“ přitiskl jsem ji k sobě, objemnou a vonící pronikavě sladkou voňavkou. „Hrozně rád bych pro tebe něco...“

Zvedla ke mně moudré, vědoucí oči... pošetilé oči, když na to přišlo.

„Pojď se mnou do maštale, naposled.“

Hodil jsem uzdu podomkovi a vzal Delii do náruče. Šlo to stěží.

Noc. Noc a smůla bylo to, co mě provázelo od Deliiých dveří. Kobyla si natáhla spěnku, v Bersenu, kam jsem mířil, byla zrovna jakási selská rebelie, takže jsem odtamtud vypadnul ještě rád, a s kolegyní Marfou jsem pobyl jen do té doby, než jsem zjistil, že mě obdarovala stádečkem muněk, a teprve po důkladném profackování přiznala, že sama tenhle problém řeší už od chvíle, kdy se sblížila s jedním baronem. Odvšivení nás stálo stříbrňák a zaříkávачka se na nás tvářila opravdu divně. Bezděčně jsem se podrbal. Další stříbrňák už se mi takhle investovat nechce. Les nad hlavou zahučel v jiné tónině a mě napadlo, že možná ani nebudu muset. Mrtvé nic nesvědí.

Místní mi říkali, že na tom místě není něco v pořádku, ale nebyli schopni přesně vysvětlit co. Přesto zaplatili dva zlaté jen za to, abych se sem podíval. Už to mě mělo varovat. Klímal jsem, zabalený do pláště, a pak to přišlo. Kurjus, jeden z těch větších. Valil se paloukem, hmyzí oči velké jako mísy. Tiše jsem vstal a prohlížel si tu stvůru. Měl jsem podivný pocit odevzdání, když jsem proti němu vykročil, to nikdy není dobré znamení. Ťal po mně kusadly, rychle a neosobně, tak, jak to hmyz dělá. Uhnul jsem, trochu neohrabaně, jako by ze mě spadla léta praxe, kusadla se mi znovu mihla kolem tváře, skoro v panice jsem ve zbrklém krytu nastavil meč a v rameni jsem ucítil nepříjemnou bolest. Zase. To místo mě bolelo už dávno, ale neměl jsem čas o tom rozvažovat, protože mě podsaditý tmavý brouk nutil couvat. Přelétl jsem očima jeho lesklý krunýř, byl skoro ve výšce mé hlavy. Krunýř a v něm jedno místo, kam se člověk musí trefit. Udělal jsem krok dozadu, ale ostré břity kusadel byly najednou blíž, než jsem si myslel. Mířily k boku, k boku, který mi kdysi, před mnoha a mnoha lety jiný kurjus...

Zarazil jsem se. Jiný? Stejný, celý souboj byl stejný jako tenkrát. S vypětím vůle jsem vrátil meč do pochvy a obrátil se ke kusadlům hrudí. Necítil jsem strach, jen nepřítčný vztek, a když se tvor připravil ke smrtícímu zásahu, ani jsem neucouvl. Neměl jsem ostatně proč, děj se náhle zastavil,

jako by ztratil cestu, jako by už nebylo kam pokračovat. Tasil jsem meč a sekl po krovkách, ale čepel jen neškodně prosvíštěla vzduchem. Iluze. Roztřásl se mi nohy a s ustupujícím vztekem přišel strach. Ten, kdo si se mnou hrál, věděl dost a mohl vědět víc. Všechno. Sáhl jsem do kapsy pro trochu havraního koření, ale pak jsem ruku zase stáhl. Ne, drogy si nemohu dovolit, zaklínačské ani jiné. Zlých snů bylo i tak dost. Opřel jsem se zády o strom a čekal na úsvit.

Každou noc jsem čekal na úsvit, každé poledne se mi žaludek svíjel jako po otravě. Když jsem na cestě potkal Frysu, kterou přede mnou drak roztahal po zemi, dokázal jsem už docela společensky pokynout hlavou. Nebyla první mrtvou, která mě v poslední době navštívila, jen to, že vyžadovala důvěrnosti, mě trochu vyvedlo z míry. Měl jsem ji rád, ale s přízraky nesouložím. Když mě opustila a na cestě, v ostrém slunci poledne, znovu prožila svou smrt, neřval jsem se. Stačilo jednou. Křičela přesně tak jako tenkrát a já s překvapením zjistil, že mi stéká slza. Ten večer jsem si koupil dva velké hliněné džbány vína a vypil je tak rychle, jak jsem jen dokázal, zalehl do postele a čekal, co to udělá. Zrána jsem musel vyrazit sakra časně. Rozbité dveře u hospody, něco přeražených nosů a koně, kteří se místo ve stáních promenovali na rynku, bych vysvětloval nerad.

Další štace a další dávka nočních můr. Naklonil jsem se nad potok a v jeho hladině viděl odraz strašidla. Lebka potažená zjizvenou kůží, vlasy spleené do špinavých copů visících kolem tváře a kalhoty, které by bez opasku spadly. No co, nemohl jsem jíst a nemohl jsem spát. Na vodní hladinu jsem hodil kámen a obraz zahnal.

„Mistře,“ starostou tu byl kovář, udělaný chlap, jen věk už ho trochu ohnul, „mistře zaklínači, není to moc peněz, ale víc než sto kuldů dát nemůžeme. Nejspíš je to drak.“

„Spíš ne, ale to je jedno,“ pokrčil jsem rameny. „A pokud jde o peníze, když víc nemáte...“

Čučel na mě jako tele na nový vrata. Čekal smlouvání, ale já na ně už neměl sílu. Všechno mě omrzelo, i vstát bylo čím dál těžší, a předsevzetí, že nebudu šňupat koření, mi taky nevydrželo. Dával jsem si všechno, co jsem s sebou měl, tak často, jak jsem snesl.

„Kde má ta potvora bejt?“

„Oto ti to ukáže,“ kývl na svého pomocníka a ten nenadšeně vstal. Vstal jsem taky. Nikdo na rynku se mi nepodíval do očí, když jsem odcházel, a mně to ani nepřišlo divné. Myslím, že v hloubi duše mi smrt přáli stejně jako monstru.

„Tak kde?“

Kluk ukázal do rokle a já se pokoušel vybavit si, co už jsem v rokli zabíjel. Kdo to bude? Čemu mohou vesničané říkat drak? Prakticky všemu, ušklíbl jsem se v duchu.

„Jak je to velký?“

„No, velký.“ Zdálo se mi, že pacholek by byl už nejraději pryč.

„Sežralo to už někoho?“

„Kozu.“

„Hm. Už běž.“

Vyrazil k vesnici a já dolů do rokle vstříc další noční můře. Když jsem klouzal po kamenech, chtělo se mi skoro smát. Kamkoli mě Temní chtěli dostat, pomáhali mi jen k větší a větší netečnosti. Dokud budu žít, nedám jim ty věci, už jen proto, co mi udělali. Až se vrátím do vsi, rozbiju je, umínil jsem si. Klouzal jsem po svahu a pod nohama mi praskaly větve. Možná že dole čeká další připomínka mých minulých chyb, tentokrát to možná bude ten husopas, co jsem ho nechal hlídat, abych se vyspal z kocoviny, a nikdy z něj už nenašli víc než klobouk, nebo ta snědá holka z Traumwaldu, o níž jsem si asi měsíc myslel, že bych s ní chtěl strávit život, ale pak z ní cosi vytahalo střeva. I když ta spíš ne, pořád mám pocit, že za tím byl její bývalý. Nebo možná...

Nebyl to drak, byla to tuatara. Měl jsem to poznat z pachu mršin, který se z rokle linul, ale nepoznal. Další chyba.

Byla velká, šedá a třetí oko uprostřed lebky na mě hledělo celkem zaujatě. Tuatara? Snažil jsem se rozpomenout, kdy naposled jsem s nějakou bojoval, a hlavně co jsem tenkrát posral. Vzpomínal jsem poctivě a celkem si nevšímal toho, že se připravuje k útoku. Věděl jsem, že zaútočí, vždycky zaútočily. Že by to bylo v Mrowetzu?

Pak tuatara vyrazila. Neobtěžoval jsem se ani tasit meč, prostě jsem jen stál a čekal, až mnou projde, až se děj zase zastaví, těsně předtím, než

pocítím bolest, kterou jsem cítil tehdy. Nezastavila se. Ne, vůbec se nezastavila a děj neskončil. Prostě mě odhodila stranou, a když jsem dopadl na zem, rozvázně se ke mně obrátila, aby mi otevřela břicho. No, možná mi nejdřív chtěla odtrhnout ruku. Konečně jsem se probral a s údivem téměř dětským si uvědomil, že tahle potvora je živá.

Byla kurva dost živá, navíc jsem si všiml, že ležím v napůl rozložených zbytcích čehosi chlupatého. Civěl jsem zblízka na šedavou silnou kůži na nohách ještěra a uvědomoval si, že mě za chvíli rozpárá drápy a začne se krmit. Nebo ne, možná že mě nejdřív nechá trochu odležet, ale ne moc, mršina jsem už teď.

Zapřel jsem se nohama o vlhké listí a postavil se. To nečekala, ale neměla si tím kazit náladu. Znovu vyrazila s otevřenou tlamou, ale tentokrát už jsem tasil. Ten zvláštní pocit, který se dostavuje, když je člověk jednou nohou v hrobě, mě probral natolik, že jsem byl schopen vybavit si, co s takovou potvorou. Oslepit, řvaly ve mně roky ran a kopanců, které mi mistři uštědřili ve Škole. No jo, furt, odpověděl jsem jim v duchu a uhnul stranou. Tuatara obrátila hlavu, aby po mně sekla, a na chvíli tak odkryla temeno. Má čepel přešla po kožnaté řase, ve které se skrývalo třetí oko, protála ji a po tmavé kůži ještěra stekly stružky krve a jakéhosi slizu. Vibrující řev naplnil rokli, tuatara se rozzuřila a já se zhluboka nadechl. Bojovat o život bylo krásné, mnohem lepší než bezmocně přihlížet vlastním vzpomínkám.

„Tak pojd‘,“ zasmál jsem se, „pojd‘ ke strejdovi Volmarovi.“ No, poslechla mě.

Po chvíli už jsem měl zhmožděný bok, na druhou stranu ještěrovi zbývalo už jen jedno oko, což nebyl špatný výsledek. Plichta. Šero se vkrádalo do údolí a připomínalo mi, abych sebou hodil. Bolely mě nohy, ruce a v hrudníku mi srdce mlátilo rychle a nepravidelně, jako by s nechutí sčítalo všechna svinstva, která jsem mu za poslední dobu poslal. Svinstva a nářky a... zavyl jsem, jak mi tuatařin spár rozsekl levačku od ramene až k lokti. Měla jen jedno oko, ale já už vadnul. Vadnul a krvácel. Teď to už plichta nebyla, ještěr věřil pach krve, byl navzdory částečné slepotě v lepší kondici než já. Další rána těžkou hlavou a ocitl jsem se na zemi. Ležel jsem, bojoval s křečí a díval se, jak se blíží.

♦ ♦ ♦

Když tu zařvu, dostanou Temní obsah mého tlumoku? Bylo to divné, ale nepřinutil jsem se myslet na nic jiného. Přijdou si? Nestvůrný spár

mířil na mé břicho, stačil jsem jen švihnout rukou. Nikdy jsem v magii nebyl moc dobrý a teď jsem navíc musel myslet na tu rozvalenou sošku, ale záblesk z mé dlaně byl silnější než kdy předtím. Rozčíslnu tuataře hlavu, která se rozchlípila jako nějaká odpudivá květina. Zvíře dokončilo pohyb a já měl jen tolik duchapřítomnosti, aby mi drápatá tlapa neurvala koleno. Těžké tělo mi dopadlo na nohy, zaplavila mě krev a mok, který vytékal z rozpolcené lebky. Opřel jsem se zády o shnilé listy a snažil se udržet žaludek na místě. Když jsem pak zvracel, bylo to rychlé. Možná bych se měl po čtyřech dnech najíst, usoudil jsem a vyhrabal se z rokle. Cesta zpátky do vsi mi zabrala skoro celou noc, ale žádného mrtvého jsem nepotkal.

„Polej to kořalkou,“ poradil jsem shrbené ženské, která lamentovala nad mou roztrženou rukou.

„To je mi rada,“ uplivila si.

V Bersenu jsem žádnou čarodějnici neznal, a tak jsem musel vzít zavděk babou, co tu obvykle pomáhala při porodech, a jak jsem odhadoval, taky při výskrabech. Táhla z ní pálenka a oči měla zapadlé v hnízdě uvolněné kůže.

„Nebudu na to plýtvat kořalkou, vymeju to odvarem z vrby a do zejtra budeš jura.“

Pevně jsem jí sevřel předloktí. „Chci to hlavně přežít.“

Přejela po mně vlahým pohledem a já hladinu pálenky v jejím žaludku odhadl tak na půl lahve.

„Přežiješ to, štítisko,“ zavrkala svůdně bezzubými ústy a já svůj odhad přehodnotil. Láhev, anebo si do toho dává ještě pelyněk.

„Už je dobře?“ zamumlala.

Jí zřejmě dobře bylo, ale mně škubalo ve zraněné ruce a z pachu v chalupě se mi zvedal žaludek.

„Ne.“

Vrhla na mě kosý pohled. „Ne?“

Uvědomil jsem si, že je strašně opilá. Potácela se směrem ke mně a já si ji na okamžik představil jako mladou dívku.

„Kolik ti je let?“ Neměl jsem se na to ptát, ale nedalo mi to. V jejím opičeckém tanci byla pořád stopa někdejšího půvabu.

„Pětačtyřicet,“ zachrchěla a mně po zádech přeběhl mráz. V pětačtyřiceti jsem byl ještě kluk.

„Kolik tobě, sokolíku?“ Rozverně se přede mnou zatočila, až narazila bokem do stolu.

„Desetkrát víc než tobě,“ uplivil jsem si a vstal z lavice. „Půjdu.“

Chytla mě za rukáv. „Nezůstaneš přes noc?“

„Ne.“ Tolik vděku jsem k ní necítil.

Popotáhla nosem. „Leccos umím.“

„Já ne.“ Pak jsem se zarazil. „Umíš taky odeklinat?“

„Jo,“ přikývla sebevědomě a málem si přitom rozbila hlavu o zeď.

„Když ti dám dvě věci, které jsem našel v zemi, zkusíš to s nimi?“

Byla stará, opilá a nejspíš i neschopná, ale já se potřeboval zbavit svých nočních můr.

„Nechám ti to tu, ale buď opatrná.“

Křivě se na mě usmála. „Vždycky jsem opatrná.“

Moc jsem na to nedal. Delie byla opatrná, mocná a schopná. Jak dlouho vydržela její kouzla?

Vyndal jsem z brašny plastiky zabalené v silném plátně.

„Tohle je ono.“

Snažila se zaostřit pohled.

„Vybal to až ráno, jasný?“

Usmála se na mě. „Co když mám chuť vybalit to teď?“ nadhodila si jeden ze zvadlých prsů a já zbaběle zdrhnul.

Probudilo mě škubání v poraněné ruce a žízeň. Zaradoval jsem se. Bolest a žízeň jsou v pořádku, hlavně že mě nebudí vlastní řev jako v posledních dnech. Rána se podebrala, ale tak už to bývá, a já rozhodně kořalkou při léčení nešetřil, ostatně při „čištění zubů“ taky ne, a bylo to dobře. Když jsem sešel ze schodů, už tam čekali.

„Cos jí udělal, mistře?“

„Komu?“ Nenápadně jsem se ujistil, že meč půjde ven zlehka. Biřici nevypadali schopněji než obvykle, ale náhoda je vůl.

„Vědmě...“

„Nic,“ nemínil jsem se s nimi bavit. „Vyčistila mi ránu a já šel spát. Je jí něco?“

Napadlo mě, že si baba mohla stěžovat, moc ochotný ke skoku jsem nebyl, ale pak jsem si prohlédl tváře hlídky a optimismus mě opustil.

„Je mrtvá?“ Ani jsem se nemusel ptát, kdyby žila, nebyli by tak zelení.

„Co o tom víš?“ Chlap, kterého jsem odhadl na bývalého vojáka, si zřejmě toužil vysloužit ostruhy, protože proti mně vykročil s napřaženou halapartnou. Blbec, v tak malém prostoru se stejně nedá pořádně použít.

„Hovno,“ uhodil jsem ho do brady, ještě než se stačil pořádně rozjet. „Ublížil jí někdo?“

Jeho parťák kývl a já si všiml, že to, co má na sponě pláště, jsou nejspíš zvratky.

„Zle?“ To už jsem sbíral meč a plášť z lavice.

„Podívej se sám,“ rty se mu zkrřivily a já si pospíšil, taky proto, aby na mě nevyklopil zbylý obsah žaludku.

Pach smrti byl cítit už z dálky. Divná směsice se stopou krve, chladnouchého masa a vyvržených vnitřností. Teď se kyselé sliny nahrnuly do úst i mně, ne proto, že bych nebyl zvyklý, ale proto, že mi došlo, že jsem nešťastné ženské pomohl k zubaté. Rozběhl jsem se a ve dveřích málem šlápl do bířicových zvratků. Pak jsem ji uviděl a přestal jsem se divit.

Ušlapaná podlaha chalupy byla pokrytá krví a ještě leccím jiným, jak si nůž razil cestu břichem. Vědma si nůž, tupý nůž, vrazila do podbřišku a poctivě ho dovedla až mezi žebra. To člověk nedokáže jen tak, pomyslel jsem si, to člověk nedokáže vůbec, když není... Soška i květ ležely na ubohém rozviklaném stole z měkkého dřeva a očividně se sem nehodily. Nepatřily sem a já je přinesl do téhle čajdy jako hada v hrnci. Otrásl jsem se a pak se obrátil k mrtvé.

„Vyřídím to, to ti slibuju.“

Sebral jsem ze stolu to, co jsem tam den předtím nechal, a vyšel jsem z chalupy. Bířici už tam čekali, nepřátelští, ostražití, ale venkoncem smíření s tím, že mě tady na větev nepověsí.

„Udělala si to sama,“ ukázal jsem bradou dovnitř a pak jsem sáhl do opasku. „Pohřbete ji nějak slušně,“ podal jsem jim stříbrňák, „a jestli máte jen trochu rozumu, zavoláte k tomu i nějakého čaroděje. Mohla by... chodit.“

Pobledli, ale byla tu určitá naděje, že s tímto mým doporučením stříbrňák nepropijí a mrtvou nehodí na hnůj.

♦ ♦ ♦

Věděl jsem, co musím udělat. Nechtělo se mi riskovat, že stejně jako venkovská hexa dopadne někdo jiný, někdo... třeba Delie.

Ketila jsem neměl moc rád, a koneckonců jsem s ním vlastně ani nikdy neměl nic společného. Nic kromě Delie, takže jsem ho navštívil bez ohledu na to, že ho má společnost zrovna netěší.

„Víš určitě, že je v pořádku?“ Díval jsem se z okna na baumberský rynek.

„To vím, zaklínači. Mluvil jsem s ní včera večer.“

„Jo?“ Založil jsem si ruce na hrudi. Vždycky jsem myslel, že mě spíš jen nevnímá, ale teď se tvářil našťavaně.

„Jo. Ozvala se sama, pro tvou informaci. Ze strachu.“

Ztěžka jsem polkl. Jistě, Delii nedostanou tak snadno jako ožralou pomatenou zaříkávačku, ale dostat ji mohou.

„Cos jí tam přitáhl, ty parchante?“ Stál u mě teď tak blízko, že jsme se málem dotýkali špičkami bot.

„Nic, co bych si zas neodnes,“ narazil jsem do něj hrudí. „Popravdě, chtěl jsem po ní radu. Poradíš mi ty? Poradíš mi ty s něčím, co zabíjí?“

Zkusil to na mě s ostrým pohledem, ale takové věci na mě nikdy nezabíraly.

„Mám tu dvě hračky temných elfů. Budí mrtvé a taky ze živých dokážou udělat mrtvolu. Nechci, abys s tím něco dělal, jen mi řekni, kde je teď najdu.“

„Nemá smysl je hledat. Nebudou mluvit s někým, jako jsi ty.“ Do prostého slůvka „ty“ vložil maximální možný odpor. Potěšilo mě to, nejspíš něco dělám líp než on. Nejspíš jí to dělám prostě líp.

„Nechci si s nima povídat, chci udělat obchod.“

„Jsi blázen,“ vypálil bez obalu a pak se odmlčel, protože mu došlo, že poslat mě tam, odkud se nejspíš nevrátím, není tak špatný nápad.

„Ukaž mi to,“ konečně couvl, spokojený a blahobytný ve svém modrém chalátu, který špatně maskoval počínající pupek. Vyložil jsem na stůl sošku a připadal jsem si přitom jako překupník kradeného zboží. Podíval se na ni a sykl.

„Máš ještě něco?“

Pomaloučku jsem rozbaloval další balík. Koneckonců, šmelina by mi možná šla.

„Mám. Je to něco extra,“ zapitvořil jsem se.

„To...“ Zajímal se a já ho nechal. Sám jsem viděl, že jeho překvapení není radostné, ale tyhle věci nemohly nikomu, snad vyjma původních majitelů, nějakou radost udělat.

„Tohle mi Delie neřekla.“

„Co ti neřekla?“

Vzpomněl jsem si na venkovanku a byl jsem v pokušení mu sem ty krámy v noci šoupnout.

„Žes našel grál.“

„Grál?“ O grálech jsem měl poněkud jiné představy.

Pohrdavě si mě změřil. „To se jen tak říká... předmět, který soustřeďuje Sílu, pohár, který...“

„Nevidím žádné pohár. Vidím...“ Sošku nemohl za pohár označit ani slepec a květ byl... podíval jsem se na něj zblízka a poškrábal jsem se na nose.

„Vulvu,“ vydechl Ketil.

„Kundu.“

Stáli jsme proti sobě, vzájemně se nesnášeli a čas plynul. Mlčení porušil čaroděj.

„Každopádně to má velkou cenu.“

„A sílu zabíjet,“ doplnil jsem ho.

Podrážděně se ke mně otočil. „Jistě, v rukou někoho, kdo to neovládne.“ „Je to černejch, neovládne to nikdo z nás,“ uťal jsem jeho tirádu, „a rozhodně ne packal jako ty.“ Přehodil jsem přes sošky plášť, protože mi připadalo, že jim Ketil věnuje pozornost až nemístnou.

„Nevíš, cos našel,“ zachraptěl a já si uvědomil, že na každého elfský „grál“ působí jinak. Ketil reagoval jako typický vyžírka ze svého cechu, nejspíš si představoval, jak přebírá vládu nad světem. Jednu jsem mu vrazil a ulevilo se mi.

„Vzpamatuj se,“ řekl jsem ostře, „ta ženská, co jsem jí to nechal přes noc, si rozřízla břicho tupým nožem a ještě dost dlouho potom ve svých střevách šlapala. Nezvládl bys to a poděkuj Delii, protože jen kvůli ní nejsem za svini a nenechám tě to zkusit.“

Sbíral se ze země pomalu, nebyl na rány zvyklý. Vypadal otrěseně. Srágora. S povzdychem jsem mu pomohl na nohy.

„Dostalo by tě to,“ konstatoval jsem.

„Jak to, že to nedostalo tebe?“

„Jsem zvyklej.“ Když jsem to vyslovil, uvědomil jsem si, že to je opravdový důvod toho, že jsem ještě neskončil jako vědma. Jsem zvyklý žít v noci a se smrtí za krkem. Zašklebil jsem se. Podle všech pravidel už jsem měl viset na větvi.

No, nevisel jsem.

„Potřebuju je najít,“ připomněl jsem účel své návštěvy. Ketil na mě hleděl s mírným úžasem.

„Najít? Proč?“

„Vrátím jim to.“

Úžas se proměnil v hnus...

„Sloužíš jim.“ V tomhle měl stejně chudou fantazii jako většina ostatních čarodějů.

„I s úrokama,“ dodal jsem s úšklebkem. Nevěřil mi.

„Přinutí tě...“ Květ s mindou uprostřed na něj zjevně udělal dojem.

„Možná, ale domů to vzít nemůžu a zahodit to nechci. Kde je najdu?“

Z police vzal karafu s jasně zelenou tekutinou a přihnul si.

„Nenabídneš mi?“ Neměl jsem moc důvodů k veselí, ale vedle Ketila jsem si připadal líp. Z nás dvou vypadal jako větší pitomec on.

„Ne.“

Povytláhl jsem obočí. „Dobře, prosit tě nebudu. Takže, kde teď jsou?“

Napil se ještě jednou, otrásl se, popotáhl nosem a pak už vypadal skoro normálně.

„Že bys to nevěděl? Vysoko v horách, tam, kde se štíty dotýkají nebe...“

„Tam, kde se štíty dotýkají nebe, by elfové nežili,“ zarazil jsem ho. Na poslušání pohádek mě neužije. „Ne ti, co jsem viděl.“

„Tys nějaké viděl?“ Šel mi na nervy, jen co je pravda.

„Jo. Předpokládám, že ty, kterým to patřilo, a nevypadali na někoho, kdo by žil na štítu hory. Velkej barák, dobrý kamna, široká postel, na to bych je tipnul spíš. Copak ani u vás se neví, kde jsou?“ zeptal jsem se naléhavě. Právě čarodějové se často chlubí styky s „vyšším světem“, ale zdá se, že vědí stejné hovno jako ostatní.

Otráveně se na mě zadíval. „Boží vědí, cos viděl, ale po pravdě řečeno, jedině, co jsem o Temných slyšel, je, že mají zámky v Zeitloswaldu, ale jestli je to pravda, nevím. Nikdo tam nejezdí, však víš.“

Povzdychl jsem si. Nejezdí se tam z dobrých důvodů. Je to háj nočních můr, houština šílenství, zatracená vlhká zarostlá díra. No dobrá. Nočním můrám jsem přivykl, pár dalších snesu, ale je to kurva daleko.

„Pojedeš tam?“ Ketil si mě zkoumavě měřil.

„Jo,“ odsekl jsem a začal se balit.

„Výborně,“ zamnul si ruce. „Upřímně řečeno, ne vždycky se mi hodí, že se motáš kolem Delie.“

Pokrytecky jsem ho plácl po rameni.

„Nebudu tam já, bude jinej. Buď tak, nebo vypadneš z gatí.“

Se staženými rty mě vyprovodil ke dveřím.

„Štěstí ti přát nebudu,“ podal mi ruku, jako by to byl ten nejušlechtilejší čin, co dnes vykonal.

„Nemusíš.“

„Nevrátíš se.“ Varování si mohl nechat od cesty, ale neodpustil si ho.

„Ale jo,“ slíbil jsem mu výhrůžně. „Samozřejmě, že se vrátím. To ty by ses nevrátil, jenže ty by ses nevrátil ani ze zájezdní hospody, takže se drž radši doma. Delie oceňuje, že se jí občas staráš o prádlo.“

Uznávám, že tohle byla rána pod pás, ale ženské občas v posteli řeknou i to, co nechtějí. Představil jsem si Ketila, jak se laská s její rozměrnou spodničkou, a bylo mi veseleji, než situace dovoľovala. Ketil cosi mumlal, možná mě i proklel, ale to mi s vražedným harampádím v sedlové brašně mohlo být jedno.

Zeitloswald ležel přede mnou a já si dobře uvědomoval, že to, co dělám, nemá s mým řemeslem nic společného. Rozumné by bylo hodit sošku i květ k prvnímu stromu, obrátit koně a zdrhat, utíkat zpátky k praktičtějším a hlavně výdělečným činnostem, jako je zabíjení ghúlů, bazilišků, tobrasů, mantikor, případně k vyhánění plivníků z postelí ovdovělých majitelů gruntů. Nic z toho jsem neplánoval, a jakkoli dobře jsem věděl, že nenávisť může v boji jen překážet, nedokázal jsem překonat chuť hodit té elfské čubce a jejímu nabíječi ty věci na hlavu, říct jim od plic, co si myslím o jejich metodách, a v neposlední řadě se taky zeptat, co se vlastně stalo s tou feťáckou děvkou, která... S pocitem, že jsem ten největší idiot, který kdy do Zeitloswaldu vstoupil, jsem pobídl svou herku a zapadl mezi stromy.

Na to, jakou má les pověst, jsem měl klidnou cestu. Kobyla klopytala přes kořeny, slunce končícího léta se skrz husté větve skoro neprodralo, ale jinak se nedělo nic. Vůbec nic. Přemýšlel jsem, kdo tu může dobrovolně chtít bydlet, představoval jsem si ženu, kterou jsem na okamžik viděl, jak se brouzdá mezi polomy, načesanou a navoňnou, a čím dál víc jsem to považoval za nesmysl. Nejspíš je to celá pověra. Nejspíš. Ale za celou dobu jsem nenašel stopu zvěře, neslyšel ptáka... chmurně jsem v duchu zkontroloval zásoby a připravil se na to, že by Ketil mohl mít pravdu. Koneckonců, smrt hladem je stejně dobrá jako každá jiná.

Pak přišla noc a vyřešit otázku hlídek se ukázalo jako poměrně složitá záležitost. Dohodl jsem se sám se sebou, že budu spát jen na půl oka, roztáhl deky a za chvíli jsem nevěděl o světě.

Probudila mě kobyla, která na mne šlápla. Brone nebyla zrovna bujná, takže mi hned bylo jasné, že je zle. Odkulil jsem se jí zpod kopyt a ještě na zemi tasil meč. Už když jsem se zvedal na kolena, bylo mi jasné, že je mi na nic. Ti, které jsem hledal, za mnou přišli, les byl najednou víc než hoden svého jména a Brone mizela v keřích. Vstal jsem. Ať už se bude dít cokoli, nebudu se u toho válet po zemi.

Byla hezká, tak, jak elfky bývají. Dlouhé tmavé vlasy, úzká tvář, dlouhé nohy a hladké kyčle. Viděl jsem ji nahou, takže si hodnocení můžu dovolit. Byla hezká jako sokol, který se střemhlav vrhá dolů, aby chytil rejska. Pěkná, ale...

„Máš něco, co mi patří, můj milý.“ Promluvila taky po elfsku, afektovaně a zvonivě.

„Ne, kotě, teď to patří mně. Našel jsem to.“ Já zvonivě rozhodně nemluvil.

„Tak proč jsi přijel?“ Její společník projevil jen zvědavost, rozhodně ne zaujetí.

„Abych udělal obchod.“

Ošila se. „Obchod?“

„Jo. Ty, eh, iluze byly dost nepříjemný a kvůli mrtvé vědmě mě málem oběsili. Chci udělat obchod. Bylo to vaše, už není, a já jsem vám to přišel prodat.“

Stáhla obočí a vycenila zuby. Čekal jsem... smrt, kouzlo, další část představení. Čekal jsem jen krátce. Les se zavlnil, semknul, sevřel jako pěst. Někde v dálce úzkostně ržála Brone, vysoký elf s vlasy zapletenými do desítek tenkých copů si mě výsměšně měřil a elfka se zle usmívala.

„Dej mi ten květ, můj milý. Sošku si můžeš nechat.“

Usmál jsem se taky. „Máš mě za idiota? Pár nocí s tou hračkou a vlastními zuby si odkoušu prsty.“

„Nejen prsty,“ pokročila ke mně a rukou udělala hladivé gesto. Po paži jako by jí přešel záblesk měsíčního světla. Probralo mě to, žádný měsíc sem totiž nesvítíl.

Zatočil jsem jí před očima mečem. „Jestli si chceš hrát, můžem. Ale my, zaklínači, občas máme zvláštní libůstky.“

Nocí zazněl smích. Nesmála se ona, ale její druh, zakláněl hlavu a copy mu létaly kolem tváře.

„Zaplat' mu, láska,“ vydechl pak. „Zaplat' mu. Líbí se mi.“

„Taky se mi líbí.“ Elfka se teď usmála obzvlášť zlomyslně a hranou dlaně vyřízla do hluboké tmy dveře. „Zaplatím ti dobrou cenu, zaklínači, uvidíš,“ kývla na mě a stiskla kliku. Dveře se otevřely a z temnoty vystoupila dívka, ne, žena. Thekla byla nejméně v pátém měsíci.

„Dáš mi tu holku?“ Trochu mě zmátli. Thekla byla oblečená v přepychových šatech, ale vypadala ještě hůř, než když jsem ji viděl poprvé. Ruce měla tak hubené, že by se daly zlomit v prstech jako tříska, tvář vyzáblou. Úzkou a vzrušenou.

„Holku ne, ta žádnou cenu nemá. Dítě,“ zazpívala elfka. „Dám ti dítě.“

„Žádný se nenarodí,“ ukázal jsem na těhotnou. „Dřív umře i s ní.“

„Neumře,“ ozval se elf. „Nenechal bych zemřít své dítě, to mi věř.“

Nelíbilo se mi to. Představa elfa, jak si poslouží omámenou holku z krčmy, jak do ní vstoupí nejen jako chlap, ale taky jako přízrak, stín, který člověk vidí pořád za ramenem.

„Taková mesaliance,“ řekl jsem a doufal, že se aspoň ošije. Neošil.

„Chovatelský zájem, řekněme? Dej mi ten květ.“ Mluvil líně a lhostejně, pánovitý tón jeho hlasu zmizel. Houpal mě.

„Chci peníze, ne děcko,“ odsekl jsem.

Elfka objala Theklu kolem ramen. „Škoda, pak celá věc pozbývá smyslu.“ Znělo to výhrůžně a nepochybně to tak znít i mělo.

Zarazil jsem se. Ne že by mi na Thekle přehnaně záleželo, ale zachránila mi život, a navíc, tihle by si dokázali popravu těhotné užít. Najednou mi z oživlého lesa, z netečné Thekly i z lepkavých pohledů, které mi věnovali Temní, bylo na zvracení.

„A taky chci odpověď. Proč jste si ty věci nevzali už dávno? Proč jste je nevykopali, proč jste je nesebrali mně, nebo té vědmě, nebo...“

„Odpověď?“ Muž strčil do Thekly tak silně, až odlétla a schoulila se na zemi o kus dál. Byla neprirozeně tichá a netečná. Elf přistoupil až ke mně.

„To místo je prokleté. Někteřím to nevadí, nám ano.“

„Je tam hospoda,“ odfrkl jsem pohrdavě. Usmál se a pokýval hlavou.

„Je tam hospoda,“ šeptl jsem znovu a stiskl zuby. Bohové, snad teď nebudu blít.

„Lidé jsou slepí,“ elf se očividně dobře bavil.

„A vy opatrní.“

„Přesně tak. Jsem rád, žes to vykopal ty. Máš... správný přístup.“

Přemohl jsem se a neucuknul, když mi sevřel rameno. Slyšel jsem, co dokážou, a teď jsem to i viděl. Thekla se na nás dívala a tvář měla bez výrazu.

„Co je to za kletbu?“ zeptal jsem se a očima jsem zachytil rychlý pohyb elfky. Prsty sevřely meč. Zbytečně. Neútočí, uvědomil jsem si, je jen podrážděná. Zlobila se.

„Soukromá záležitost.“

To mi dodalo. Tolik problémů a mrtvých kvůli nějaké pitomé rozmíšce mezi Temnými.

„Načapal vás?“ nadhodil jsem a elf se na mě poprvé zadíval s opravdovým zájmem.

„Jak to víš?“

Zásah. Jediný bezvýznamný zásah jsem měl k dobru. „Viděl jsem to tam v té jámě. Přichází ke dveřím ložnice a skrz ně se dívá na vás dva v posteli, ne? To se stane.“

„Stane.“ To už přišla i ona, povznesená, i když možná ne tak, jak by chtěla být. „Jenže mezi námi málokdy dochází k, ehm, násilí. Vážíme si života.“

Svého možná, uplivil jsem si. „Zabili jste ho.“

„Sám ten rituál ho zabil,“ pokrčila rameny. Ať už to byl kdokoli, netruchlila pro něj. „Sexuální magie může být někdy velmi účinná.“

„To mi došlo.“ Dala se do mě zimnice.

„Ty víš něco o sexuální magii?“ zeptala se překvapeně.

„O sexuální magii vím hovno, ale vy dva vypadáte, že byste v tom mohli být dobří. Co ona?“ ukázal jsem na Theklu. „Použili jste ji jako rekvizitu?“

Elfka se zvonivě zasmála, ale mně to znělo, jako když kov škrábe po skle.

„Ne, to on ji použil... ale těžko říct, k čemu vlastně.“

Její druh se taky zahihňal a já jich začínal mít plné zuby.

„Nepoužil jsem ji v sexuální magii,“ ohradil se, „ale pokud si ji náš zaklánačský přítel nevezme s sebou co schránku na dítě, možná to udělám.“ Smáli se oba a já už věděl, co chci udělat – zbavit se těch věcí a vypadnout co nejdřív. Už jsem je z ničeho nepodezřívál, měli vlastní svět a ten byl pro ně mnohem důležitější než ten náš. Hráli si. Představil jsem si, jak pozorují, jak se biju se stíny, a smějí se jako blázni, jako opilé děti. Měl jsem chuť je zabít a měl jsem dost zkušeností na to, abych se o to ani nepokoušel. Byl jsem uprostřed lesa s šílenou, chichotající se smrtí.

„Vezmu si to dítě,“ přerušil jsem zábavu. „Lepší než nic.“

„O mnoho lepší než nic,“ přitakal elf vážně. „Bude to zvláštní dítě.“

„O tom nepochybuju, s těmi rodiči...“

Urazil se. „Výjimečné děti, to vy hledáte, ne?“

„Po pravdě řečeno, ne,“ zkazil jsem mu radost, „ale tohle si vezmu.“

V duchu jsem zaháněl vizi představeného ve Škole, až mu ukážu, co jsem přitáhl. Kříženec Temných by ale na šermířském sále mohl být dobrý a v tlačenici skvělý. Aspoň nebude mít zábrany, pomyslel jsem si sklesle.

„Výborně,“ elfka mluvila tak kulantně, jako bych jí právě prodal gravírovanou brož, „ty nám dáš své zboží a my ti dáme svoje.“

Stočil jsem pohled k dekám. Balík s jejich věcmi jsem naštěstí ze sedlových vaků vyndal, jinak by zůstal Brone. Zvedl jsem ho, rozbalil a potěžil oba předměty.

„Připadá mi, že tomu něco chybí,“ nadhodil jsem. Bledé světlo, které ozařovalo okolí, vyřízlo oba elfy ze tmy, útlé a vysoké, zrovna tak, jak to říkají legendy. O některých věcech legendy mlčí.

„Jistě,“ mrkl na mě elf spiklenecky.

„Zřejmě máš protikus,“ podal jsem mu květ, který Ketilovi připomínal vulvu.

„Ten máme oba, zaklínači,“ uchechtl se oplzle a jeho ruka zabloudila k boku ženy. „Pokud bys ho chtěl teď použít, můžeme si dát čtyřhru.“

Rád bych si namlouval, že jsem ho praštil, ale nebyla by to pravda. Jen jsem zavrtěl hlavou, vrazil mu do ruky sošku a díval se, jak se s ní jeho štíhlé prsty laskají. Hráli mi komedii a o kus dál na vlhkém listí ležela bez hnutí Thekla.

„Vy máte svoje zboží, já chci svůj plat,“ připomněl jsem jim. „Kdo mi zaručí, že to holka nevezme zkrátka?“

„Já,“ ozvala se elfka. „To dítě porodí. Tolik síly ještě má.“

„A pak?“

Pokrčila rameny. „To už není předmětem naší dohody, můj milý.“

Měla pravdu, a tak jsem Theklu zvedl. Byla lehká, ale visela příliš bezvládně na to, aby se pohodlně nesla.

„Starej se o mou dceru dobře,“ dotkl se elf rty mé tváře.

„Dceru?“ Stačilo mi, že mě líbнул, a teď ještě prorokoval narození děvčete. Holku bude Škola chtít ještě míň.

„Dceru,“ přešel si úzké rty jazykem a s květem, přitisknutým k hrudi, se ke mně otočil zády. Žena ukazovákem nakreslila veřej, tma pukla a oba do ní vstoupili. Koutkem oka jsem zahlédl rozestlanou postel. Stál jsem uprostřed lesa sám s holkou v náruči a větve kolem mě se hýbaly jako ruce pomatených. Pomalu jsem spustil Theklu na příkrývky a při té příležitosti jsem si všiml, že se pozvracela.

„Pořád je mi špatně,“ řekla omluvně. „To je tím, že jsem zbouchnutá.“

Sesul jsem se na zem vedle ní a zavřel oči. To bude cesta.

♦ ♦ ♦

„Mám žízeň.“

Ani mě nenapadlo Theklu nést. Stačilo, že jsem táhl deky a bagáž, Bro-ne samozřejmě nebyla k nalezení.

„Mám žízeň,“ zopakovala znovu a popadla mě za loket. Hodil jsem jí čutoru.

„Je prázdná.“

„Jo, je. Musíš to vydržet.“

„Čekám dítě.“ Hlas se jí lámal a tušil jsem, že brzo začne ječet.

„Jo, to je vidět.“

„Musíš se o mě postarat, protože ty to dítě chceš.“

„Moc ne. Já se chci hlavně dostat z lesa.“

„Áááááá.“ Sekla sebou na zem a začala se tam ukázkově svíjet. Šel jsem dál, hysterické ženské nesnáším, ať už jsou těhotné, nebo ne. Ječela, stmívalo se a ke kraji lesa bylo ještě daleko, vlhko mi dýchlo do obličeje a pak jsem se obrátil.

Už neječela, zoufale se snažila postavit, protože strom nad ní ohýbal kmen jako hrbáč, co na zemi honí měďák.

„Volmare,“ spíš sípala, než křičela. Zvedl jsem ji a nesl pryč. Co jsem měl dělat? Co jsem měl dělat na tomhle zkurveném mrtvém místě? Hodil jsem si ji na záda.

„Drž se,“ stiskl jsem jí stehno a vykročil do houstnoucího šera. Rozmoklá půda se mi lepila na boty jak štětky na úspěšného hráče. Nenadával jsem. Nemělo to smysl.

„Teď už se opravdu musím napít.“

Věřil jsem jí, ale váhal jsem, jestli jí to říct. Musel bych odlepit jazyk od patra. Kaluž, u které jsme stáli, mě, stejně jako Theklu, lákala. Shodil jsem děvče ze zad a přidřep l k prohlubni naplněné vodou. Páchla. Co páchla, smrděla jak morovej dech. Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne.“

„Musím.“ Odstrčila mě a vrazila ruce do kaluže. Táhl jsem ji pryč, vřískající, a bezvýsledně se jí pokoušel zabránit, aby si olizovala prsty. Díval jsem se do nevidoucích očí, pozoroval škrubající se rty. Bránila se, ale posa-

díl jsem si ji na klín jako dítě, pravačkou jsem jí držel zápěstí a levou hladil vlasy nejlíp, jak jsem to dovedl.

„Theklo, co ti vlastně udělali?“ Vytřeštila na mě oči, zamžené horečkou. Ta voda opravdu nebyla zrovna v pořádku.

„On za mnou chodil,“ zaskučela. Nejistě jsem se ohlédl směrem k louži. Nenapil bych se ani za svět.

„Do hospody?“ postavil jsem ji na nohy a pomalu, krok za krokem, ji odváděl od kaluže.

„Do lesa, on mě...“

„Co?“

„Volal, volal mě... Nikdo není jako on.“

Povzdychl jsem si. „To ne.“

Hodnou chvíli mi vyprávěla o oslnivých přednostech temného elfa, zadýchávala se, drmolila a jazyk se jí pletl.

„Dával ti nějaké dryáky?“ napadlo mě se zeptat.

O přednostech těch dryáků mi vyprávěla až do svítání. Pak se rozednilo a já si s údivem uvědomil, že jsem nezabloudil. Byli jsme na kraji lesa.

♦ ♦ ♦

Zaklínače málokde vítají s otevřenou náručí, aspoň dokud jim drak nesedí na návsí. Zaklínače s těhotnou mladou poběhlicí nevitají vůbec nikde.

„Nemáme pokoj,“ hostinský se svěšenými koutky zíral Thekle do výstřihu.

„Je těhotná, nemůže spát tady na lavici,“ docházela mi trpělivost.

„Já jí do boudy nenaštekal,“ odplivl si mi k nohám a odcházel. Víím, měl jsem se udržet, ale ruka mi vylítla sama. Hospodského to stálo přední zuby a mě dobrou pověst v kraji. Thekle to bylo jedno. Všechnu svou pozornost věnovala mému tlumoku, kde tušila zaklínačské medikamenty. Nedával jsem jí je, a to ji mrzelo nejvíc.

♦ ♦ ♦

Není dobrý nápad přivléct těhotnou ženskou na oči své milence, ale na lepší jsem nepřišel. Naším řemeslem se těžko užíví jeden a já teď musel živit dva. Nový valach taky něco stál, a když jsem se přistihl, že málem kývám na nájemnou vraždu, pokorně jsem si to namířil k Delii. Ona se vyznala v ženských s bubnem, já ne. A navíc, ona měla čistou postel, na

rozdíl od těch, na kterých jsme nocovali. Thekla mě každou noc objímala kolem krku, její hubený zadek jsem měl v klíně. Nezkusil jsem to na ni, nikdo by mě nepřinutil vzít si ji po černém. Vybavil jsem si ho tak, jak jsem ho viděl poprvé, a otrásl jsem se. Thekla ze spaní naříkala, ale přesto jsem se odsunul na druhou stranu postele. Zvrátila se na záda a rukou si zajela do klína. Sténala a já se tiskl k vlhké zdi. K Delii, k Delii a fofrem.

Měla v tváři hromobítí, když jsem vešel do síně.

„Delie...“

„Vím o všem, Volmare, čarodějové jsou drbny a to, že se potuluješ po vsích se samodruhou holkou, jim neušlo. Informovali mě opravdu s rozkoší, věříš tomu, mistře?“

Provinile jsem svěsil hlavu, to na ženské většinou zabírá.

„Dobře víš, že to není moje dítě. Lépe řečeno, je moje, ale ne tak, jak by sis mohla myslet.“

Trhla hlavou. „Tak to dítě je tvoje.“ Kolem úst teď měla tvrdý rys, který jsem neviděl rád.

„Jo, ale nejsem otec, chápeš?“

„Doro,“ zaječela do chodby, „odveď tu mladou dámu, co čeká venku, do hostinského pokoje. A ty, Volmare, se mnou povečeříš. Zdá se, že mi máš co vysvětlvat.“

„Takže jsi vyměnil květ a sošku za holku s útězkem?“

Pozoroval jsem Delii, jak jí. Jíst umí a je to jedna z činností, při kterých se na ni rád dívám. Jídlo jí totiž způsobuje očividné potěšení; namočila vdolek do houbové omáčky a teď ho nese k ústům, mírně se na něj usměje a utrhne ho bílými zuby. No, možná že jsem v dětství zažil dost hladu, a tak si užívám společnost někoho, kdo žije v dostatku. Polkl jsem sousto.

„Jo.“

„A to považuješ za dobrý obchod?“ Nebyla už rozzlobená, spíš smutná.

„Ne,“ nacpal jsem si vdolek do pusy a rozsáhlejší odpovědi jsem nebyl schopen.

„Takže jsi prostě rád, žes přežil a že přežila i ona, chápu to dobře?“

„Jo.“

Podívala se na mne pohledem, jakým lidé obvykle stíhají obecního blba, a já se konečně rozhodl jí celou situaci objasnit.

„Myslím, že kdybych to nevzal, umučili by ji. Přede mnou,“ dodal jsem, když to na Delii neudělalo předpokládaný dojem.

„Já to chápu,“ ujistila mě unaveně. „Prostě jsi byl rád, že ses odtamtud dostal.“

„Bez koně...“

„Bez koně, s hysterickou poběhlicí závislou na stimulantech a oplodněnou temným elfem. Opravdu si to dítě chceš nechat? Bude vám k něčemu?“

Pokrčil jsem rameny. „Nejspíš ani žádný dítě nebude, Thekla je na tom mizerně.“

„A když bude?“

Co mám na tohle říct; když bude, tak bude. Věnoval jsem se jídlu a doufal, že na to nebudu muset odpovědět.

„Co když bude?“

Delie byla neodbytná.

„No co by. Vezmu spratka do Školy a uvidíme.“

„Bude to kříženec temného elfa, Volmare. Uvědomuješ si vůbec, co z toho kluka může být?“

Překvapeně jsem zvedl hlavu. „Bude to holka, říkal.“

Čarodějka odložila vidličku, kterou až dosud živě gestikulovala ve vzduchu, pečlivě si ubrouskem utřela ústa a pak zaječela: „No dobře, tak to bude holka. Bude to z půlky temnej elf, ty idiote. Co s ní budeš dělat?“

Ječela pak ještě dlouho, ale to už jsem neslyšel, zbaběle jsem totiž zdrhнул do hospody U kohouta. Když jsem se k ránu vracel zpátky, byl dům už tichý, Thekla spala v podkrovní komoře a všude byla tma.

„Volmare,“ dopadla mi na rameno měkká teplá ruka, „nemysli si, že jako budoucí otec se můžeš ulejšvat.“

Deliina postel byla stejně teplá jako její dlaň.

Deliina postel byla teplá, ale čím dál tím méně se mi do ní chtělo. Ženské, hysterická Thekla, čím dál náladovější, jak jí rostl pupek, podmračená, odměřená Delie a služebná, hospodyně, pokojská... Namlouval jsem jim a taky sobě, že mizím na několik dní jen proto, abych našel práci, kšeft, kterým uhradím Delii náklady. Časem to bylo příjemnější než platit Delii za střechu nad hlavou pod peřinou. Zabil jsem baziliška, dva plivníky, několik divokých prasat a vzteklého psa. Delie nadávala, Thekla

nadávala a služky ohrnovaly rty. Do hospody U kohouta jsem se téměř přestěhoval.

Zvedal jsem k ústům holbu a morálně se připravoval na návrat. Nadávala, vždycky nadávala, tím víc, když ze mě táhlo pivo. Snad jsem si nakonec měl nechat tu sošku.

„Mně taky jedno,“ ozvalo se mi za zády. Ten hlas jsem znal.

„Ingo?“

Nepodal mi ruku, to nedělá nikdy, pěstí mě uhodil do ramene a dal si záležet, abych to cítil, pak se ke mně naklonil, ještě hubenější a zjizvenější, než když jsem ho na jaře viděl naposled.

„Válíš si tu koule už pěkně dlouho, Volmare. Čekají tě doma.“

Konečně se složil vedle mě, neklidné ruce s prsty, které běhaly po stole jako zmrzačený pavouk. Měl toho v sobě dost.

„Já taky čekám.“ Dal jsem si záležet, aby to znělo nezúčastněně. „Tuhle sezonu jsem neměl dobrý kšefty.“

Uškříbl se a jizvy se mu na tváři přeskládaly.

„Já vím. Prej máš na krku babu.“

„Dvě baby.“ Ingolf určitě nebyl nejlepší vrba, ale toužil jsem se někomu svěřit. „Delii a Theklu. Delie je jak podebraná a Thekla samodruhá. Pořád blije. Del zase chce pořád šoustat. Zblázním se tu.“

Rozesmál se. „Pomůžu ti, jestli ti to píchne, opráskám je obě.“

„Tak to mi opravdu nepíchne.“ Věděl to taky, ale smál se té myšlence celé jedno pivo.

„Slíbil jsem, že si vezmeme to dítě.“

„Jo?“ Pomalu ke mně obrátil hlavu. „Tvoje?“

„Ne,“ málem jsem zařval. „Jasně že ne. Udělal jí to elf z Zeitloswaldu. Zmetek se špičatýma ušima, kterej mě před dvěma úplňky krmil mejma vlastnima vzpomínkama na umírání. Zmrd. Já to dítě chci.“

Ingolf seděl velmi rovně a velmi tiše.

„Co s tím spratkem uděláš, až se narodí?“ zeptal se pak spiklenecky. Vždycky mu to myslelo cestičkami.

„Vezmu ji do Školy?“

„Tu zbouchnutou flundru?“ podivil se.

„Ne, tu malou. Bude to holka,“ poučil jsem ho.

„Tak to jo. Ranko bude opravdu rád. Zelda taky. Mrňavá štetka, to je výhra.“

Praštil jsem ho a on mi to vrátil. Znali jsme se od dětství a nespočítal bych, kolikrát jsme se za tu dobu porvali. Trefil jsem ho znova na hranu

čelisti a v pěsti mi chruplo. Zítřa to budu mít oteklé, pomyslel jsem si nezáčastněně, a vzápětí mě Ingolf kopl do břicha. Místností prolétla lavice a narazila do zdi, měšťané se klidili ven, a zrovna ve chvíli, kdy se mi už skoro podařilo Ingolfa uškrtnout, dorazila hlídka. Pustil jsem ho a vyplivl zub, koneckonců jsem ho nechtěl zabít, po těch letech. Biřic mi namířil halapartnu na prsa, v tu chvíli mu Ingolf podrazil nohy a já druhého z biřiců kopancem poslal ke krbu.

„Padáme.“

Ingolf shrábl ze země sedlovou brašnu a protáhl se za mnou ke dveřím.

„Kde máš koně?“

„U kováře,“ syknul a nenuceně rozkopl vyvrácené dveře. „Hele, nechá nás tam ta tvoje baba přespat?“

Moje baba už čekala na schodech.

„Tohle je...“ pokusil jsem se představit Ingolfa, který s opuchlým obličejem a naštípnutým nosem vypadal ještě příšerněji než obvykle. Byl jsem rád, že Delii výraz vidím jen jedním okem.

„Ingolf, znám ho.“

„Opravdu?“ podivil jsem se, což Delii dodalo.

„Porvali jste se, zmlátili jste biřice a teď mi krvácíte na schody. Volmare, mám chuť nechat vás spát v maštali.“

Ingolf odplivl krvavou slinu. „Vyspíme se i v maštali,“ zašklebil se Delii do tváře. „Bez tak zejtra budeme muset pryč.“

Čarodějka zařinčela zvoncem, až jsem nadskočil.

„Ido, přines sem horkou vodou a můj kufřík s léky. Jo, taky skříňku s jehlami. Zdá se, že dnes v noci budu hodně šít.“

„Bolí tě to?“

Aby nebolelo, propichovala rozšklebené okraje rány pěkně pomalu, ale mně to bylo jedno. Člověk přivykne. Ingolf vypadal spokojeně. Přes clonu drog k němu neproniklo nic, klímbal na židli a bez odporu se nechal látat.

„Nebolí, ale... možná opravdu budeme muset zmizet.“

„Zabili jste někoho?“

„Ne.“ Ingolf si znovu odplivl do krbu. „Škoda.“

„Peníze nějaké máte?“

„Ne.“ Tentokrát jsem si odplivl do krbu já.

„Myslíš, že budu pořád všechno platit? Rozbitou hospodu, samodruhou souložnici...“

„Del, nemusíš. Odjedem a...“

„Opravdu chceš vzít nabouchanou buchtu do Školy?“ podivil se Ingolf upřímně. „Vykopnou tě i s ní. Hele, je pěkná?“

Pokřčil jsem rameny. Potvrdit mu, že pěkná je, půjde ji vzbudit i s našťipnutým nosem a opuchlým ksichtem. Vzbudit a do rána na ní rajtovat, těhotná netěhotná.

„Když ji ojel elf,“ zasnil se a Delie na mě němě zagestikulovala. Zlobila se a já se jí nedivil. Ingolf nebyl vítaná návštěva pro nikoho.

Možná že byla chyba chtít se ráno s Delii usmířit. Narazil jsem na le-
dové odmítnutí a pak se shora ozval jek. Vylítl jsem z postele jako střela. Ječela Thekla a já si dovedl představit proč.

Neznásilňoval ji, jak jsem předpokládal, prostě se jen díval. Thekle to stačilo a to, že jsem se objevil mezi dveřmi nahý, s plotnami fialových podlitin a s mečem v ruce, jí taky nepřidalo. Vřeštěla jako o duši.

„Co řveš?“ pokusil jsem se ji uchláholit.

„Řve, protože tě vidí. Vypadáš jako malomocnej,“ uchechtl se Ingolf, jehož modřiny nebyly pod košilí vidět.

„Řve, protože vidí tebe,“ odsekl jsem. Thekla se nadechla a pokračovala v křiku.

„Jestli nesklapneš, nebudou elixíry,“ vytáhl jsem nejvyšší kartu. „Žádný.“
Zmlkla okamžitě a ostražitě si nás měřila.

„Jak ti je?“ pokusil jsem se zavést řeč na něco obyčejného. Vzhledem k tomu, že jsem na sobě nic neměl, postával jsem u veřeje a cudnost zachraňoval jen mečem, který jsem neměl kam odložit. Nezajímalo ji to.

„Zle. Chci, aby to bylo pryč,“ obrátila ke mně hladové oči. „Pryč. Vezmeš si to, vid?“

Zatnul jsem zuby, dokonce i Ingolf se zarazil.

„Žere mě to zevnitř.“

Usoudil jsem, že jí drogy už mozek zničily úplně.

„Je to prostě dítě. Elfské děti se od lidských zas tak moc neliší.“ Pohledem jsem se dotknul Ingolfa, ale pak jsem radši mlčel. Ingolfova matka elfka byla, jedna z těch, co si každé může koupit, a on po ní zdědil jen to nejhorší. Je pravda, že kdysi dávno vypadal docela k světu, ale to už je pryč. Teď to byl jen nebezpečný parchant se sklonem nasypat si do nosu cokoli, co ho mohlo dostat do výšek.

„Ráda bych, aby už bylo po všem,“ otrásla se. „Ty nevíš, co mi dělal.“

„Co ti dělal?“ Tón, kterým Ingolf projevil přátelský zájem, nevěstil nic dobrého. Možná náš Ingo prostě jen sháněl trochu inspirace.

Zavrtěla hlavou. „To byste nepochopili.“

„Ne?“

Odstrčil jsem Ingolfa. „Hele, Theklo, řeknu ti, co dělal mně,“ přisedl jsem si k ní na pelest postele.

„To mě taky zajímá,“ mrkl na mě Ingolf. „Přiučil tě něčemu?“

Bít Ingolfa nemá smysl, stejně to nevnímá.

„Všechny jsem viděl umřít.“ Thekla se o mě opírala zády a neklidně si hrála s pokrývkou. „Kamarády, holky, se kterými jsem líhal, všechny... Noc za nocí. Theklo, nejsi jediná, kdo zažil ošklivý léto.“

„Ale nejsi těhotnej.“

„To nejsem.“

„Chci pryč,“ zakňourala. „Jinam, do jiného města. Nechci mít dítě v břiše, nechci tu zůstat. Bojím se. Nechci rodit, nechci...“ už zase nabírala k jeku.

„Odkud jsi?“ ozval se Ingolf a ona k němu překvapeně obrátila hlavu.

„Co je ti po tom?“

„Mohla bys zpátky domů, ne?“

Prudce se zvrátila na záda a ležela na posteli nehybně, s očima široce rozevřenými.

„Nemám se kam vrátit. Vypálili nás.“

„Kdo vás vypálil?“ Ingolf kupodivu vydržel holčičí vzlyky i moje tklivé vyprávění a dokonce nás ani nepřerušoval oplzlými poznámkami.

„Eichelbergerové,“ odpověděla bezvýrazně.

„A ty jsi?“ Poctivě se snažil vyznat se v jejím vyprávění, jen další dávka havrana mu to trochu komplikovala.

„Taky z Eichelbergerů,“ překvapila nás.

„Dědictví?“ Rodinný život jsem sice nezažil, ale lidé se mě dost často pokoušeli najmout na vraždy příbuzných.

„Ne,“ mluvila téměř nezúčastněně. „Vypálil nás otcův bratr, protože otec zabil matku.“

„Chm...“ Ingolf si významně zaťukal na hlavu.

„Čekala s ním dítě.“

„S tvým otcem?“ V duchu jsem dítě politoval. S takovouhle rodinou to opravdu nevyhrálo.

„Ne, s jeho bratrem.“ Thekla kreslila prstem na zeď složité obrazce. „Matka čekala dítě s mým strýcem.“

„Jo tak,“ došlo to konečně Ingolfovi. „No a co ti pak vadí na těch elfech?“
Odpovědi jsme se nedočkali.

♦ ♦ ♦

„Tisíc kuldů,“ Delie mluvila nebezpečně klidně, „sto kuldů za to, že se o věci nebude dál mluvit. Kdo z vás mi to zaplatí.“

„To je hodně,“ poznamenal jsem.

„Dám pět,“ Ingolf si čistil nehty nožem, „nezačal jsem to.“

„Já tisíc kuldů pohromadě neměl už roky, Del, tohle povolání...“

„To nic,“ chraptěla jako po dlouhém pláči. „Prostě jsem ti za to miliskování zaplatila, ne? Jinak bys tu nebyl.“

„Delie...“

„To nic, nejsi ani první, ani poslední.“ Pevným krokem přešla ke skříni a přinesla sklínky.

„Napijte se,“ vybídla nás. „Odted' už budeme mluvit vážně.“

„Odvezete ji?“

„Jak chceš.“

Delie tu seděla, rozložitá a blahobytná v modrém sametu.

„Není tu šťastná.“

„Štěstí jsem jí nesliboval,“ ohradil jsem se.

„Snad jí bude jinde líp.“ Čarodějka vstala a já pocítil hlubokou vinu. Vypadala unaveně a uvadle. Stál jsem ji hodně sil.

„Del...“

„Teď se ke mně nešmajchluj, zaklínači. Dám ti nějaké peníze na cestu, protože s těhotnou nemůžete spát po stodolách. Dám ti pro ni mulu a pak... vypadněte.“

Ingolf mlčel a já byl za to rád. Teď už jsem věděl, že Delie chce chránit taky sebe. Zmizíme a někdo ji uchlácholí. Ketil? Třeba Ketil.

„Dobrá,“ hodil jsem do sebe obsah sklenky a vstal jsem. Ingolf vstal taky.

„Holka se na cestě vždycky hodí.“

„Je v sedmém měsíci,“ upozornila ho Delie.

„Šoustat může, ne? To je podstatný.“

Mlčel jsem, Delie taky. Ingolf schoval nůž do holínky a mrkl na nás.

„Na rozdíl od Volmara jsem potřebnej.“

Delie si nalila ještě jednu a zavřela za námi dveře.

Nejen Thekle, i mně se ulevilo, když jsem nechal Deliin salon za zády. Konec září byl přijatelně teplý pro někoho, kdo dostal na rozloučenou kazajku podšitou kožešinou. Delie je hodná ženská a zaslouží si hodného chlapa. Takoví se v našem cechu nevyskytují.

„Dobrý?“ Obrátil jsem se k Thekle, která se zuby nehty držela na mule.

„Dobrý? Málem mě zabil ten cvok,“ ukázala na falešně si pohvizdujícího Ingolfa.

„Pomazlil jsem ji, trochu,“ mrkl na mě. Jejich vzájemné kontakty měly jednu dobrou stránku. Thekla si přestala stěžovat na to, že ji dítě žere zevnitř a že je zem mokrá, protože měla dost práce s Ingolfovými milostnými pokusy. Lepší než nic.

„Brzo budeme ve Škole,“ upozornil jsem ji.

„Mám se snad radovat?“ Hádavý tón děvčeti z hlasu nemizel. „Bude tam hodně takových jako vy, ne? Ten elf mě měl zabít. Víš, co jsi?“

Než jsem se dozvěděl, co jsem, Ingolf jí jednu vrazil a Thekla spadla z muly. Svíjela se na zemi pod kopyty koní a někde blízko se ozval smích.

„Nejsem váš otrok,“ křičela dívka a Ingolf sklouznul ze sedla.

„Vstávej,“ řekl jí mile, „nebo tě nakopnu.“

Brána Školy se před námi zvedala a já na ni jako vždycky hleděl se smíšenými pocity. Doma... Ingolf zabušil na bránu.

„Tak bude to, kurva?“

Brána se otevřela a v ní stál mistr Ranko, starý, shrbený a vzteklý.

„Jdete pozdě.“

„Máme s sebou babu,“ Ingolf levačkou stáhl Theklu z muly. „Samodrouhou.“

Ranka hned tak něco nepřekvapí, ale tohle byl jiný případ. Rozkašlal se.

„Čí je ten spratek?“

„Můj. Je to... hm, plat.“

Thekla couvla a přitiskla se k Ingolfovou boku. Nevěřicně jsem se na ni podíval. K Ingolfovou boku... ženské nikdy nepochopím. Ranko jí položil ruku na rameno.

„Co jí je? Má panenky jak koláče.“

„Smažka,“ Ingolf nonšalantně štípl Theklu do zadku. „Obyčejná smažka, ale Volmar ji přivezl až z Zeitloswaldu. Prej má v břiše mrňavou půlelfku, tvrdí ona.“

„Je to jeho půlelfka,“ děvče na mě namířilo prst, jako by mě chtělo probodnout. „Jak to ze sebe dostanu, jdu pryč.“

„Půlelfka? Novorozenec?“ Ranko sevřel Theklinu bradu v prstech a pozorně si dívku prohlížel. „Víte co? Vysvětlete to Zeldě. A dám vám dobrou radu. Držte se přitom od ní dál.“

Otevřel jsem oko. Po chodbě kdosi běžel, ze dvora zněl ostrý hlas Notburgy a v nose mě lechtal pach spáleniny. Obyčejné ráno. Na dveře dopadla pěst.

„Rodí.“

Vyskočil jsem z postele a otevřel dveře. Stála v nich Viera.

„Ta tvá buchta rodí a nejde to moc dobře. Pohni.“

Běžel jsem za ní bos chodbou a okolo žaludku mi trnulo. Rád si namlouvám, že jsem byl jen zvědavý.

„Neřvi.“ Zelda klečela u Thekliny postele a tiskla jí zápěstí. „Šlo to dovnitř, půjde to i ven.“

„Chci umřít, já chci umřít.“

„Co se děje?“ Kamenná podlaha mě zábla do nohou.

„Vyvádí,“ odpověděla Zelda stručně, „ale postupuje to dobře. Za pár hodin bude po všem.“

Theklu zkroutila další vlna bolesti.

„Nemůžeš jí něco dát? Něco...“

„Něco na bolest? Téhle? Mohla bych jí toho dát hrsti a jako bych jí nedala nic. Navíc by to zastavilo stahy.“

„Zabije mě to.“ Thekliny bolestí rozšířené oči hleděly skrz mě. „Nechci to tam.“

„Tak tlač.“ Zelda vypadala otráveně.

„Je to zrůda.“

„Kecy, je to mimino,“ pleskla ji stará zaklínačka po stehně a vstala. „Tohle bude ještě chvíli trvat, zůstaň tu s ní.“

„Co mám dělat?“ rozpačitě jsem se zadíval na pohybuující se Theklino břicho.

„Dávej pozor, ať nespadne při tom vyvádění z postele,“ doporučila mi s úšklebkem Zelda a byla pryč.

Nešlo to rychle, naopak, šlo to zatraceně pomalu.

„Potřebuješ něco?“ bezradně jsem stál vedle postele a pozoroval Theklu. Bolest a vyčerpání odplavily z její tváře blazeovanou masku feťačky.

„Pomoz mi...“

Rád bych, holka, pomyslel jsem si, jen nevím jak. Zelda, Zelda možná ví. Není to přece poprvé, co se tu rodí dítě. Thorně se loni narodila holka a předtím Loreně syn.

„Zeldo,“ vyklonil jsem se ze dveří, ale vtom mě někdo vzal za rukáv a stáhl zpátky.

Thekla měla ústa otevřená ke křiku, ale neječela. Ani já jsem neječel, ale u mě to nebylo zas tak výjimečné.

„Přišli jste děcko pokřtít?“ Úsilí, které jsem věnoval tomu, abych mluvil klidně, přišlo vniveč, chraptěl jsem jako uškrčený.

„Přišli jsme se přesvědčit, jestli dostaneš své, jak bylo dohodnuto, zaklínači,“ elfka se jemně usmála a pak se sklonila k Thekle.

„Pospěš si, děvče, nevidíš, že zaklínačský mistr čeká?“

Ohlédl jsem se po elfovi, který stál ve stínu v rohu místnosti, koneckonců bylo to jeho dítě, jeho krev... Na okamžik se mi zdálo, že má kolem úst bolestný rys někoho, kdo trpí, ale pak ho nahradil blazeovaný úšklebek.

„Copak zaklínačský mistr,“ nedalo mi to, „otec chce zřejmě vidět potomka, ne?“ Ostře jsem se na něj zadíval, abych viděl, jestli jsem zasáhl nebo minul. Jeho tvář byla jako maska a já si připsal trefu. Thekla zasténala a elfka, která jí teď dlaněmi tlačila na břicho, se zvonivě zasmála. Někdo se pokoušel otevřít dveře.

„Volmare, co tam vyvádíš?“ Byla to Zelda. „Nesu jí maliník.“

Vykročil jsem ke dveřím, ale elfka mě zarazila. „Zůstanou zavřené,“ řekla. „Tohle je naše věc. Naše a tvá.“

„Blbost,“ vzal jsem za kliku a ta mi zůstala v ruce. Dveře zmizely a místo nich jsem hleděl na hrubý kámen zdi.

„Naše a tvá,“ opakovala. Pak se znovu obrátila k Thekle a opřela se jí o břicho.

Thekla ležela v kaluži plodové vody, křečovitě se držela pelestí a ječela, elfka cosi mumlala a já s Temným jsme stáli u okna a připadali si zbyteční, tedy aspoň já ano.

„Teď dítě vyjde.“ Obrátil jsem se k ní, nakonec rád, že aspoň ona ví, co má dělat. Skláněla se nad rodičkou, která hlasitě oddychovala. Pozoroval

jsem její hrud', jak se zdvíhá v propoceně košili. Takhle dýchal Teike po tom, co mu gryf utrl obě nohy. Pak umřel.

„Je v pořádku?“ obrátil jsem se nedůvěřivě k elfce.

„Rodí,“ zvedla koutky ve výsměšné grimase. „To bolí.“

Fascinovaně jsem Thekle civěl na široce rozevřená stehna, mezi nimiž se právě objevila hlava dítěte.

„Stíníš mi,“ upozornila mě elfka nevzrušeně, a když jsem couvnul, narazil jsem do elfa, který stál za mnou. Stiskl mi rameno. V tu chvíli jsem nemyslel na pekelný tanec, kterým mi zkazili léto.

Thekla naposledy zaječela a elfka se k nám obrátila s dítětem v náručí.

„Je to dcera a žije.“

Naklonil jsem se k novorozenci... Nevidomé oči se na mě upíraly, malá ústa se kroutila v křiku, jenže oči nebyly modré tak, jak bývají oči lidských dětí. Byly světlé s širokými okrouhlými panenkami. V dlani se mi objevil nůž a elfka přikývla.

„Přeřízní pupeční šňůru, zaklínači. Od teď ti patří...“

Sáhl jsem po tkáni, která spojuje dítě s matkou, a pak jsem se zarazil.

„To dítě tu má oba rodiče, možná...“ gestem jsem nabídl nůž elfovi.

„Ne,“ Temná stála s křičícím dítětem v náručí, jako by vystoupila z dětských nočních můr. Pohledem jsem se dotkl Thekly, vyčerpaně a polospící, a pak jsem znovu zvedl oči k ní.

„Přeříznu to já,“ jediným pohybem jsem přetl šňůru a pečlivě ji podvázal.

„Chtěl bych jí dát jméno,“ v elfově hlase zněl kovový tón lámané čepele.

„Pro mě za mě...“ pokrčil jsem rameny a Temná se rozesmála.

„Tolik sentimentu. Možná že si už přesně nevzpomínáš, cos měl s tou dívkou v úmyslu.“

Cítil jsem napětí mezi nimi a pomyslel jsem si, že Temný teď možná lituje, že jejího předchozího zabil.

„Lituje,“ vyprskla elfka v další salvě smíchu. Zatlal jsem zuby, mučení nemám rád a tohle se mu zatraceně podobalo.

„Řekni to jméno,“ obrátil jsem se k elfovi.

„Lothaire.“

„Nepojmenuješ ji,“ zasyčela elfka.

„Ne, nepojmenuje,“ dal jsem jí za pravdu. „Lothaire jí tu nikdo říkat nebude, je to moc dlouhý. Lota, odted' se jmenuje Lota.“ Vzal jsem jí dítě z ruky. „Takže vy máte sošky, já dítě, tak co... Křtiny?“

Thekla se převalila na posteli.

„Dej jí napít,“ řekl jsem a přiložil jí holčičku k prsu. Malá začala hledat bradavku, a jakmile ji našla, dychtivě se přisála. Její matka zvedla hlavu.

„Je konec?“

„Všemu,“ elfka se dotkla její tváře. „Za chvíli vyjde placenta. Pak můžeš jít.“

„Kam by šla? Musí kojit dítě.“

Temná zabodla svůj pohled do Thekliny tváře. Věděl jsem, co to znamená. Rozkaz, cestu, smrt.

Napřáhl jsem k elfce ruku, ale Temný mi prsty stiskl rameno. Neslyšel jsem jeho hlas, jen jsem věděl... „Ji nezachrániš, zachraň dítě.“

Neudělal jsem nic, stisk povolil, Temná se zatočila a z kamene bylo zase dřevo. Vzal jsem za kliku, otevřel dveře... a pod bradou jsem měl Ingolfův meč.

„To jsem já, ty vole.“

Po letech jsem byl zase jednou opravdu rád, že ho vidím.

Místnost byla plná klidného dětského oddechování, jen z jedné z prýččen se ozývaly tlumené zvuky. Volmar otevřel dveře, zvedl svícen a pak tiše přešel k lůžku.

„Co nespíš, Loty? Bolí tě něco? Ráno budeš jako mátoha.“

Děvče zvedlo hlavu.

„Nemůžu, svítí na mě měsíc.“

„Malá...“ povalil ji zpátky na slamník, „spát se musí.“

„Mám strach,“ řekla a oči měla v tu chvíli obrovské.

„Z čeho? Jsi zaklínačka, přece se nebudeš bát měsíce.“

Popadla ho za ruku. „Bojím se jiných věcí. Stromů, Volmare, stínů, co chodí, paní s hadíma očima...“ konec věty zanikl v nesrozumitelném šepotu.

„Nemůžeš zas zůstat celou noc vzhůru,“ pravil pevně.

„Tak mi něco vyprávěj. Vyprávěj mi, jak jsi mě krmil kozím mlíkem, když jsem byla mimino a měla jsem hlad.“

Volmar si povzdychl. „Loto, slyšelas to tolikrát...“

Ano, krmil ji, vstával jak kojná k plačícímu děcku kolikrát za noc a dával mu cumel namočený v mléce, protože jinak by umřelo, když Thekla zmižela v chladné zimní noci. Tu nezachránil, v tom měl elf pravdu.

„Vyprávěj mi, jinak nebudu spát...“

„Dostaneš na zadek.“

„Ani tak nebudu spát.“

„Vzbudíme ostatní.“

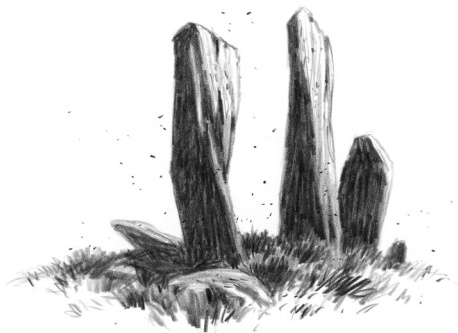
„Tak mě vem k sobě.“

Rozhlédl se kolem. Chlapec na vedlejší palandě se zavrtěl pod pokrývkou.

„No dobře, ale jen chvíli.“ Popadl děvče i s houní, sfouknul hořící svíci a rychle se mezi lůžky propletl ke dveřím. Lota se ho pevně držela kolem krku a Volmar cítil, jak mu její hlava klouže po rameni.

„Vždyť už spíš teď“ zatřásl s ní trochu.

„Nespím,“ odpověděl mu jasný dětský hlas. „A taky mi musíš vyprávět, jak jsi mě učil čúrat vestoje.“

Noční lovy

Ze staré zdi vystupují viklající se kameny. Leží na nich první jinovatka. Podzim se lomí k zimě a hradiště se choulí do sebe jako usínající šelma. Je chladné ráno, ráno studené jako pohled soudce. Namrzlá tráva křupe pod nohama dětí a slova šlehájí jako bič. A koneckonců, i bič šlehá... Začíná sněžit.

♦ ♦ ♦

„Zase tě zmlátil?“ vstanu z pryčny a zkoumavě si kamaráda prohlížím.
„Hádej.“

V obličejí je bílý jako křída, jen po čelisti se mu táhne rudá podlitina. Arve, který leží vedle mě, se zvedne.

„Dojdeš?“ zeptá se a já mám najednou strach. Torge a Arvid jsou mí parťáci a „vykonavatelé“ všech mých pitomých nápadů. Teď je Torgemu blbě. Vstanu taky. Hodně blbě. Obejmu ho a on zařve.

„Nemačkej mě, kačeno. Kůže mi na zádech zůstalo kurva málo.“

S kůží to není tak zlé, jak jsme si mysleli, ale o půlnoci už Torge hicuje jak pec. Už podruhé jdu do kuchyně pro vodu. Pije a mluví z cesty. Já a Arve zaraženě pozorujeme, jak mu po tváři tečou špinavé říčky potu.

„Spěte už, nebo vás napráskám Ingolfovi,“ syčí Narvik tak dlouho, dokud mu Arve nezacpe pusu pěstí.

„Já to napráskám,“ šeptám Torgemu do ucha. „Řeknu to Volmarovi.“

Torge chce něco říct, ale pak mu hlava padne na stranu. Vyděšeně mu přitisknu prsty na krk. Jen spí.

♦ ♦ ♦

Ráno vstáváme špatně všichni a Torgeho se nám ani nepodaří dostat na snídani.

„Je mu hrozně blbě, nechce jíst,“ šeptne Arvid a nenávistně se ohlédne po mistru Kurtovi, který se právě cpe kaší.

„Zatracenej čurák,“ řeknu já a Kurt se podívá naším směrem. Zpupně mu pohled vrátím. Mne nikdy nezmrská tak jako Torgeho. Volmar by ho zabil. Strčím do pusy ještě lžíci kaše a zamířím k němu.

„Jedlas?“ Rukávem mi utře pusy, jako bych byla malé dítě. Ucuknu.

„Jo.“

„Jsi nějaká zelená,“ vrčí. Snažím se vypadat ještě zelenější, menší, ubo-
žejší a doufám, že změkne.

„Nespala jsem celou noc.“

„Ne?“ Sahá mi na čelo a na krk. „Máš horečku?“

„Torge má horečku,“ špitnu a zamrkám. Okamžitě se zachmuří.

„Co mu je? Nějaký svinstvo by se nám tu teď moc nehodilo.“ Loni umře-
la čtyři děcka na spálu a od té doby mi Volmar pořád kontroluje jazyk.
Někdy to přehání.

„Kurt ho zase seřezal.“

Uleví se mu. „Jo tak. A pro tebe mistr Kurt. Torge by měl dostávat vý-
prask každý ráno místo snídaně a ty by ses s ním měla přestat tahat. Bur-
ga mi říkala, že tě zas s těma klukama viděla ve věži. Víš, že...“

Obrátím oči v sloup. „Jasně že když necháš dvě děti moc dlouho o sa-
motě, brzo najdeš tři. Hele, proč mi to pořád všichni říkáte?“

„Protože jsi hezká holka?“ usměje se rozpačitě. Neví, jak dál, a na-
konec to dopadne jako vždycky. Poštve na mě Notburgu nebo Zeldu
a ty mi budou vysvětlovat, že chlapům jde jen o jedno. Ohrnu rty. Moc
dobře vím, o co jde chlapům. Koneckonců, na Volmara jsem se taky
kolikrát v noci nedobouchala, když se mi zdály hnusné sny, a přitom
v posteli byl.

„Torge je hezkej kluk a jemu to neříkáte.“

Povzdychl si. „Hele, nemáš už bejt někde jinde? Ingolf říkal, že se pěkně
flákáš.“

„Ten si tak něčeho všimne, má pořád rypák plnej...“

„Loty...“ vrazí mi pohlavek, spíš jen ze zvyku. „Ingolf...“ přemýšlí, co
pozitivního o něm říct. Šklebím se.

„Já vím, fikal moji mámu, co?“

Teď už je to příliš. Ani k pohlavku se neodhodlá.

„Kdo ti tohle řekl?“

„Kdo by. Burga. Prej ji on napřed šoustal a tys mě potom piplal... Říkala,
že ti mám bejt vděčná.“ Zvednu k němu oči. „Hele, jsem ti vděčná. Mohl
bys pomoci Torgemu?“

„Ne,“ zařve. „A drž se od něj dál.“

Uraženě semknu rty a zmizím, dřív než se vzpamatuje.

„Zas jedna pipka, co nikdy nepřijde včas...“ Goren je v pohodě, pomyslí si, a má mě docela rád. Protáhnu se okolo něj.

„Volmar něco chtěl...“

Mistr mě přitáhne za rukáv. „No dobře... třeba chtěl. Tak co nám řekneš o sisalikovi?“

Zachmuřím se. Sisalik se mi vždycky plete s kurjusem.

„Taková malá potvora?“ zkusím to.

„Dobře, a dál?“

„Malá dravá potvora,“ možná že si to s něčím pletu, ale dravé jsou všechny.

„Ještě líp. Víš třeba, jakou má barvu?“

„Šedou.“

Goren potřese hlavou. „Ty si to vůbec nepamatuješ, vid?“ povzdychne si.

„Není šedej?“

„Ale je. Jdi si sednout.“

Zapadnu vedle kluků a Narvik na mě posměšně gestikuluje.

„Narviku,“ mistr už chodí po světlici a švihá ukazovátkem, „a ty mi řekni, co je na sisalikovi nejnebezpečnější.“

Zatímco Narvik plave v odpovědi, nakloním se k Torgemu a dlouze si s ním šeptám.

K obědu je zase kaše. Připálená. Volmar nadává, nadávám taky. Hlasitěji než většina ostatních žáků. Na plac se vyřítí Just, který celou nepoživatelnou hrůzu způsobil, a výhrůžně se rozhlédne po strážnících. Je prý skoro tak starý jako tenhle barák, a to znamená dost starý.

„Trochu se ti to chytlo,“ začíná takticky Ranko.

„Nedá se to žrát,“ Ingolf velký taktik není.

„Nemáš ještě kus toho včerejšího koláče?“ zeptám se a Ranko, který je obvykle povznesený nad běžné dění ve Škole, se podiví.

„Včera byl koláč?“

„Pro staré chlapy nepeču,“ usadí ho Just a na mě mrkne. Arvid naznačuje, že mi dá do zubů, ale já se o koláče dělit nehodlám. Sama mám málo.

Zelda vyčítavě kouká na Volmara, Ranko vrtí hlavou a „staří“, tedy mistři a mistryně, nadávají. Odsunu misku a Torge ji k sobě přitáhne. Je pořád bledý, ale už jí.

„Vezmu si i to tvoje, kotě. Když umřít, tak aspoň s plným břichem.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.